

LUNDS
UNIVERSITET

Institutionen för kommunikation och medier

Kandidatuppsats i retorik, 15 hp

Rebecca Öhlin

Ska man skilja på verk och person?

En *pisteis*-analys av hur debattörer argumenterar
för respektive emot en debatts tes

Handledare: Mika Hietanen

Examinator: Anders Sigrell

HT 2021

Innehållsförteckning

1. Inledning	1
1.1 Bakgrund	1
1.2 Syfte och frågeställningar	5
1.3 Material	6
1.4 Tidigare forskning	7
2. Teori och metod	11
2.1 <i>Pisteis</i> – de retoriska övertygelsemedlen	11
2.2 <i>Actio</i>	14
2.3 Närläsning	14
2.3.1 Transkriberingsprocess	15
3. Analys	18
3.1 Närläsning av radiodebatten	18
3.2 Debattörernas ståndpunkter	18
3.3 Analys – ska man skilja på verk och person?	19
3.3.1 Argument mot tesen	19
3.3.2 Argument för tesen	22
3.3.3 Debattens avslutning	27
4. Slutsatser	36
4.1 Resultat och diskussion	36
4.2 Avslutning och utblick	39

Käll- och litteraturförteckning

Bilaga 1 – Transkriberingstecken

De väsnas ofta
för att skrämman tiden in
i snabbare lunk

Felstavade liv –
skönheten kvarlever som
tatueringar.¹

---

¹ Tomas Tranströmer, "Fängelse", i *Samlade dikter och prosa 1954–2004*, (Stockholm: Bonnier Pocket, 2012), 373.

1. Inledning

1.1 Bakgrund

”Han toppar svenska Spotify med hits om droger, våld och vapen och hans låtar har spelats mer än 50 miljoner gånger. Parallellt med sin musikaliska karriär har han nått toppen i det kriminella nätverket Shottaz i Rinkeby” skriver *Expressen* om rapartisten Yasin Abdullahi Mahamoud, mer känd som Yasin Byn.² Artistens livssituation har rört upp många samhällsfrågor som inte har några enkla svar. Spelar det någon roll vem artisten bakom musiken är? Debatten om den så kallade ”gangsterrapen”³ och dess koppling till svensk gängkriminalitet har blivit mer aktuell och känsloladdad under 2021 än den tidigare varit. Nyligen kom även P3 ut med statistik som visar att flera rappare på den svenska topplistan är dömda för brott.⁴ Genren gangsterrap har inte för inget blivit sällsynt omdiskuterad och upprörande i Sverige när det kommer till frågan om man ska skilja på verk och person.⁵

Frågan om man ska skilja på verk och person har pågått i årtionden men debatten nådde möjligen sin samtida kulmen i Sverige när rapartisten Yasin blev nominerad till ”Årets artist” och ”Årets hiphop/R’n’B” i det prestigefyllda musikpriset P3 Guld.⁶ Nomineringar som han sedan vann. Många ifrågasatte nomineringen som gjordes av P3 Guld-juryen då rapartisten Yasin, samtidigt som han blev nominerad, satt häktad på sannolika skäl misstänkt för stämpling till människorov, ett brott han några månader senare blev dömd för.⁷ Flera var också kritiska till nomineringen då P3 tillhör Sveriges Radio, ett nationellt oberoende public service-bolag som finansieras av skattebetalare,⁸ och menar att P3 bär ett särskilt ansvar kring vem de nominerar.⁹ Gusten Holm på *Expressen* kritiserar exempelvis P3 ”för att legitimera grov kriminalitet genom en okritisk inställning till kriminella rapartister”.¹⁰ Sveriges Radio menar

---

² Hannes Lundberg Andersson, Johan Ronge och Arne Lapidus, ”Rapparen Yasin är störst på Spotify - och häktad för mord”, *Expressen*, 5/1 2020, <https://www.expressen.se/nyheter/krim/rapparen-yasin-byn-ar-storst-pa-spotify-och-haktad-for-mord/>.

³ Greg Tate, ”gangsta rap”, *Encyclopedia Britannica*, 26/11 2013, <https://www.britannica.com/art/gangsta-rap>.

⁴ Johanna Heed och Moa Lindstedt, ”Flera av Sveriges mest populära rappare har dömts för brott”, *Sveriges Radio*, 16/11 2021, <https://sverigesradio.se/artikel/flera-av-de-mest-spelade-rapparna-har-domar>.

⁵ Frida Beckman, ”Frågan om verk och person är avgörande”, *Expressen*, 29/10 2021, Kultur, <https://www.expressen.se/kultur/ide/fragan-om-verk-och--person-ar-avgorande/>.

⁶ Tali da Silva, ”Yasin prisad på P3 Guld - dilemmat långt ifrån löst”, *SVT Nyheter*, 20/3 2021, Kultur, <https://www.svt.se/kultur/yasin-prisad-pa-p3-guld-men-dilemmat-langt-ifran-lost>.

⁷ Matilda Källén, ”Yasin har lojala fans”, *Svenska Dagbladet*, 14/7 2021, Kultur, <https://www.svd.se/yasin-har-lojala-fans>.

⁸ Sveriges Radio, ”Vad är public service”, *Sveriges Radio*, 3/12 2013, <https://sverigesradio.se/grupp/20752>.

⁹ Gunnar Bergström, ”Ett regelbrott när SR och SVT hyllade Yasin”, *Aftonbladet*, 24/3 2021, Debatt, <https://www.aftonbladet.se/debatt/a/oAwMjm/ett-regelbrott-nar-sr-och-svt-hyllade-yasin>.

¹⁰ Gusten Holm, ”SR fortsätter spela - men ändrar juryen på P3 Guld”, *Expressen*, 25/10 2021, <https://www.expressen.se/nyheter/sr-fortsatter-spela-men-andrar-juryen-pa-p3-guld/>.

dock själva att ”Grunden” i deras ”journalistik är trovärdighet och opartiskhet” och menar att de ”är oberoende i förhållande till politiska, religiösa, ekonomiska, offentliga och privata särintressen”.¹¹ Värderingar och regelverk som Gunnar Bergström, författare av boken ”Kriminalitet som Livsstil 4.0”, dock menar att Sveriges Radio bryter mot när de nominerar Yasin i P3 Guld.¹²

Thomas Wedérus på *Dagens Nyheter* skriver att redan ”Aristoteles påstod att musik formar ens personlighet – till det sämre om man lyssnar på fel sort”.¹³ Frågan är då hur, och framför allt vem, som avgör vad som är ”fel” sort? Den offentliga debatten kring rapartisten Yasin som person och hans musik har minst sagt intensifierat frågan om man ska skilja på verk och person när det kommer till svensk gangsterrap. Ena sidan menar att grundprincipen om att skilja verk från person måste hållas, så även i detta fall. ”Domen över deras privatliv kan aldrig bli omdömet om deras verk” skriver kulturskribenten Victor Malm i *Expressen*, ”är det bra är det bra. Det är en banal men nödvändig princip för konstnärlig publicistik”.¹⁴ Wedérus skriver fortsatt i *Dagens Nyheter* att ”Jakten på en koppling mellan musik och våld – särskilt en kausal sådan – blir lätt absurd”.¹⁵

Den andra sidan anser att man inte kan urskilja musiken från rapartisten själv. Jonathan Kärre menar att ”argumentet [om att det är en grundprincip att skilja på verk och person] behandlas likt ett oantastligt axiom som alla förväntas godta utan analys”.¹⁶ Vesna Prekopic skriver i *Dagens Nyheter* att ”dödsskjutningen av [den svenska rapartisten] Einár visar på det orimliga i att strikt separera liv och verk” och att ”verken [...] glorifierar en livsstil som faktiskt inte är fiktion annat än för dem som inte lever i den”.¹⁷ Vidare skriver Lisa Magnusson instämmande att ”problemet här är ju att inte ens Yasin skiljer på person och verk, tvärtom: Hans person är verket”.¹⁸

---

¹¹ Studio Ett, ”P3 Gulds hyllning av Yasin skapar debatt”, *Sveriges Radio*, 22/3 2021, <https://sverigesradio.se/artikel/p3-gulds-hyllning-av-yasin-skapar-debatt>.

¹² Bergström, ”Ett regelbrott”.

¹³ Thomas Wedérus, ”Därför finns inget annat val än att skilja på konstverk och konstnär”, *Dagens Nyheter*, 9/7 2021, Kultur, <https://www.dn.se/kultur/darfor-finns-ingen-annat-val-an-att-skilja-pa-konstverk-och-konstnar/>.

¹⁴ Victor Malm, ”Därför ska P3 inte plocka bort Yasin”, *Expressen*, 4/1 2021, Kultur, <https://www.expressen.se/kultur/victor-malm/darfor-ska-p3-inte-plocka-bort-yasin/>.

¹⁵ Wedérus, ”Inget annat val än att skilja på konstverk och konstnär”.

¹⁶ Jonathan Kärre, ”Att skilja på person och verk är ett tomt mantra”, *Bulletin* (blogg), 26/11 2021, <https://bulletin.nu/karre-att-skilja-pa-person-och-verk-ar-ett-tomt-mantra>.

¹⁷ Vesna Prekopic, ”Den slitna uppdelningen mellan verk och person går inte längre att försvara”, *Dagens Nyheter*, 25/10 2021, Kultur, <https://www.dn.se/kultur/vesna-prekopic-den-slitna-uppdelningen-mellan-verk-och-person-gar-inte-langre-att-forsvara/>.

¹⁸ Lisa Magnusson, ”Hur ska folk kunna skilja på verk och person när inte Yasin själv gör det?”, *Dagens Nyheter*, 1/4 2021, <https://www.dn.se/ledare/lisa-magnusson-hur-ska-folk-kunna-skilja-pa-verk-och-person-nar-inte-yasin-sjalv-gor-det/>.

Debatten blir inte mindre utmanande då den till mångt och mycket handlar om ungdomar, många gånger under 18 år, vilket gör den betydligt mer känsloladdad. En fråga jag då ställer mig är om debattens laddning möjliggör för en konstruktiv debatt. Heléne Löow, docent i historia, menar att ”det har skett en förskjutning [...] kunskap och basfakta är lika mycket värda som någons känsla. Vi lever i känslans tidsperiod där det man känner är rätt”.¹⁹ Åsa Wikforss som är professor i teoretisk filosofi säger till Sveriges Radio att ”när det politiska blir personligt går känslorna i gång och då blir vi dåliga på att ta det lugnt och forma våra övertygelser på basis av den evidens som finns”.²⁰ Enligt Wikforss råder det alltså en viss oro att känslor kan influera vår rationalitet i samhällsdebatter. Samtidigt menar andra, som Sabine Roeser professor i etik, att känslor inte endast är nödvändiga i debatter utan de bör stå i centrum. ”Scientific information is necessary, but it’s not sufficient” skriver Roeser, vi behöver ta in den etiska, moraliska och samhälleliga dimensionen i offentliga debatter vilket kräver känslor. Känslor hämmar på så vis inte vår rationalitet, tvärtom skriver Roeser, de hjälper oss reflektera.²¹ Inom retoriken talar man om liknande och menar att känslor inte endast behövs utan är nödvändiga för att kunna påverka och övertyga sina åhörare.²²

Enligt Svenska Akademiens ordbok definieras debatt som ”ordnat offentligt meningsutbyte (i viss fråga) under fastställda former; ofta som förberedelse för beslut i styrande församling; vanligen utan att någon ändrar uppfattning”, en definition som denna uppsats också tar fäste vid.²³ Mats Landqvist, professor i retorik, definierar den offentliga debatten liknande och säger att ”det handlar om ett samtal och ett samspel. Deltagarna måste också inta olika ståndpunkter, såväl initialt som kontinuerligt, och de ska inte ändra uppfattning och omfatta motpartens ståndpunkt, åtminstone inte så länge debatten pågår”.²⁴

Den offentliga debatten är dock mer än ett allmänt rum där skilda opinioner är välkomna att diskutera samhällsfrågor, den är närmast nödvändig för vår demokratiska samhällsutveckling då offentliga debatter föder progressiva samtal.²⁵ Landqvist kommer sedan

---

¹⁹ Ekuriren, ”Vem behöver fakta när det finns känslor?”, *Ekuriren*, 18/8 2017, <https://ekuriren.se/kronikor/vem-behoover-fakta-nar-det-finns-kanslor>.

²⁰ Camilla Widebeck, ”Vi blir allt mindre överens om fakta”, *Sveriges Radio*, 5/6 2017, <https://sverigesradio.se/avsnitt/900298>.

²¹ Sabine Roeser, ”Emotions should be in the heart of complex political debates”, *Psyche*, 8/7 2020, <https://psyche.co/ideas/emotions-should-be-in-the-heart-of-complex-political-debates>.

²² Aristoteles, *Retoriken*, övers. Johanna Akujärvi, 1 uppl., (Ödåkra: Retorikförlaget, 2012), 1.2.1–1.2.5 (1355b-1356a).

²³ Svensk ordbok, ”Debatt”, *Svenska Akademiens ordböcker*, hämtad 26/1 2022, <https://svenska.se/so/?sok=debatt&pz=4#!>.

²⁴ Mats Landqvist, ”Debatt i demokratins tjänst”, i *Retorisk kritik: Teori och metod i retorisk analys*, red. Otto Fischer, Patrik Mehrens, och Jon Viklund (Ödåkra: Retorikförlaget, 2014), 89.

²⁵ Landqvist, ”Debatt i demokratins tjänst”, 87–89.

in på det som är en av den offentliga debattens grundläggande funktion och beskriver hur debatten ”inte främst [är] en angelägenhet för dem som deltar utan är till för publiken. Det generella syftet är att utveckla publikens insikter i någon fråga, och inte sällan innebär det en kombination av samhällsinformation och underhållning”. Den offentliga debatten är således ”starkt publikorienterad” då ”Publiken använder [...] debatten för att bilda sig en uppfattning i [...] olika frågor”.²⁶ En definition som Charlotte Jørgensen, docent i retorik, också tar fasta vid då hon skriver att debatten är till för en ”tredjepart”, det vill säga för publiken, eftersom ”debattører taler ikke for at overbevise hinanden, men for hver især at vinde tilslutning hos tilhørerne, og ved at tale med hinanden taler de begge *til* beslutningstageren”.²⁷

Eftersom den offentliga debatten anses fylla ”en demokratisk funktion” i samhället bör ett sådant offentligt rum bibehållas och inte bli en arena för onödig konfrontation mellan debattörer och innehålla ”verbal smutskastning” där fokus ligger på motdebattören i stället för på välgrundade argument för sin ståndpunkt som hjälper publikens ställningstagande.²⁸ Enligt Jørgensen innebär också en god debatt att debattörer inte avbryter varandra eller påvisar offensiva icke-verbala signaler genom exempelvis sin röst, tonfall och gestikulationer.²⁹ Jørgensen skriver i stället att den debattör som argumenterar ”most soundly by traditional standards” vinner.³⁰ Idealet för debattören, menar Jon Viklund som är lektor i retorik, bör vara att erhålla en ”konstruktiv attityd” genom att exempelvis uttrycka sig med ”ett välvilligt tonfall, saklig stil eller allmänt talat med en argumentation som öppnar för en pragmatisk debatt och som inte utesluter invändningar från motparten”.³¹

När man talar om den ideala debatten står oftast konstruktiv diskussion och debatt i centrum. Lennart Hellspong, professor emeritus i retorik, skriver om just konstruktiv diskussion och menar att debattörers åsiktsutbyte bör bygga på samarbete där ”deltagarna visar respekt för varandra” och där deras ”ordväxling har tycke av en dialektisk diskussion”.³² Landqvist skriver liknande om den ideala debatten och menar att ”det deliberativa samtalet brukar [...] framhållas som ett ideal” där ”termen deliberation” innebär ”att det offentliga samtalet får effekt på medborgarnas uppfattningar i olika frågor” vilket i bästa fall betyder ”att

---

²⁶ Landqvist, ”Debatt i demokratins tjänst”, 87–88.

²⁷ Charlotte Jørgensen, Christian Kock, och Lone Rørbech, *Retorik der flytter stemmer: Hvordan man overbeviser offentlig debat*, 2 uppl., (Köpenhamn: Gyldendal, 1994), 21–22.

²⁸ Landqvist, ”Debatt i demokratins tjänst”, 87, 90.

²⁹ Charlotte Jørgensen, ”Public Debate – An Act of Hostility?”, i *Argumentation* 12, nr. 4 (1998): 433–434.

³⁰ Jørgensen, ”Public Debate – An Act of Hostility?”, 433.

³¹ Jon Viklund, ”Vid den politiska debattens gräns: attityd, hegemoni och frågan om volymer i den svenska invandringsdebatten”, i *Retorik och läranade: kunskap – bildning – ansvar: Nordiska konferensen för retorikforskning (NKRF) 2014*, red. Anders Sigrell och Sofi Qvarnström (Lund: Lunds universitet, 2015), 214.

³² Lennart Hellspong, *Konsten att tala: Handbok i praktisk retorik*, 3 uppl., (Lund: Studentlitteratur, 2011), 315.

deltagarna för debatten sakligt, att de ser till att ämnet utvecklas och att de håller en acceptabel ton”. Vidare menar Landqvist att idealet om en progressiv debatt ”innebär att den fortskrider och utvecklas innehållsligt och att deltagarna inte bara upprepar samma argument”.³³

Idealet för en offentlig debatt är således att föra konstruktiva diskussioner, föra en så kallad konstruktiv debatt, och här blir retoriken ett viktigt verktyg för att säkerställa att en konstruktiv miljö upprätthålls trots att det många gånger är svårt.³⁴ En konstruktiv, även kallad pragmatisk, offentlig debatt möjliggör att publiken på bästa möjliga sätt får ta del av de välgrundade argument som råder i frågan, vilket oftast är avgörande för en debatts utveckling och framtida utfall.³⁵ Jag ställer mig dock frågan vilka argument som kan tänkas stjälp snarare än hjälpa en konstruktiv debatt, och framför allt om det finns en särskild sida i den offentliga debatten som mer frekvent misslyckas med att upprätta en sådan miljö jämfört med den andra.

1.2 Syfte och frågeställningar

Inom retoriken talar Aristoteles om att det finns tre sätt som talaren kan övertyga om sin tes, det vill säga med hjälp av *pisteis*: *ethos*, *pathos* och *logos*. Vilka beskrivs mer ingående i avsnitt 2.1 *Pisteis* - de retoriska övertygelsemedlen.³⁶ Det är ett faktum att användandet av de olika typerna av *pisteis* formar publikens ställningstagande på olika sätt, därför är det av retoriskt intresse att studera hur debattörer argumenterar för sin ståndpunkt i en debatt.

I den här uppsatsen intresserar jag mig för om det finns skillnader i hur argument används beroende på om man argumenterar för respektive emot en tes i en offentlig debatt och hur det i sådana fall kan tänkas forma debatten. Om det finns skillnader i hur de olika parterna i en debatt använder argument beroende på vilken sida av debatten de argumenterar är det av intresse att studera dessa skillnader för att undersöka hur deras vägar till övertygande skiljer sig åt. Med det sagt ämnar uppsatsen studera hur *pisteis* används i en offentlig radiodebatt beroende på om man argumenterar för eller emot en tes, samt analysera på vilka sätt detta formar debatten. Syftet undersöks med hjälp av frågeställningar som bygger på arbetssteget närläsning, därav att frågeställningarna kan uppfattas som väldigt specifika (se avsnitt 2.3 Närläsning och framför allt 3.1 Närläsning av radiodebatten):

- Hur hindrar pathosargument en konstruktiv debatt?
- På vilka sätt skiljer sig bruket av logos- och pathosargument under debattens gång?

³³ Landqvist, ”Debatt i demokratins tjänst”, 89–90.

³⁴ Hellspong, *Konsten att tala: Handbok i praktisk retorik*, 315.

³⁵ Harry Daggfeldt, ”Hatet i jämställdhetsdebatten: En fallanalys av en offentlig debatt” (Kandidatuppsats, Uppsala universitet, 2014), 6, <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:uu:diva-219054>.

³⁶ Aristoteles, *Retoriken*, 1.2.2–1.2.5 (1355b-1356a).

1.3 Material

Uppsatsens material består av en 14 minuters offentlig radiodebatt från Sveriges Radio P1 "Studio Ett" från den 22 mars 2021 med rubriken "P3 Gulds hyllning av Yasin skapar debatt". Materialet presenteras mer åskådligt i analysen. Debatten adresserar den omdiskuterade problematik som rör gangsterrapens koppling till svensk gängkriminalitet och handlar om Yasin Byns nominering till P3 Guld och om man kan skilja verk från person. Debatten hölls medan Yasin satt häktad på sannolika skäl misstänkt för stämpling till människorov, det vill säga innan han blev dömd för brottet, och efter han nominerats och vunnit pris för "Årets artist" och "Årets hiphop" i P3 Guld-gala. Fokus i debatten ligger däremot inte på Yasins vinster utan på att public service-kanalen P3 nominerade Yasin till P3 Guld. Diskussionen grundar sig alltså i nomineringens befogenhet i relation till Yasins kriminella livssituation. Eftersom Yasin nominerades till musikpriset P3 Guld oberoende av hans livssituation har valet om man ska skilja på verk och person redan gjorts. Det innebär att debattens grundläggande tes är att man ska skilja på verk och person. I radiodebatten argumenterar således deltagarna antingen för eller emot debattens tes om att man ska skilja på verk och person i Yasins fall.

Radiodebatt kan sägas vara en undergenre till den offentliga debatten. Formen av debatt är vald på grund av att den muntliga diskussionen sätter språket i fokus. Mottagarna ser inte heller debattörernas gestikulationer eller miner utan de hör endast deras argument och röster, vilket kan leda till att debattörer i sådana situationer försöker skärpa sina argument eftersom argumenten är det enda som är i fokus. Därutöver ger inte heller den livesända radiodebatten utrymme för betänketid och eftertänksamhet utan debattörerna förväntas ge direkta svar för sina ståndpunkter. Sådana faktorer kan gynna uppsatsens syfte då den valda debatten kan visa tydligare mönster för mig om hur användandet av argument ser ut för respektive debattör, vilket ytterligare motiverar att radiodebatt är ett lämpligt material att studera och analysera.

Radiodebatten leds av två kvinnliga moderatorer vars funktion är att vara opartiska och ge de olika deltagarna ordet samt ställa både intressanta och kritiska frågor. Moderatorerna kommer härnäst benämnas som moderator 1 respektive moderator 2 då ingen information går att återfinna om deras namn. Debattörerna i debatten består av Hanif Azizi som är områdespolis i Rinkeby och författare av boken "Förortssnuten", Tina Mehrafzoon som var årets juryordförande i P3 Guld-gala och Tali da Silva som är kulturjournalist på Sveriges Television.³⁷

---

³⁷ Studio Ett, "P3 Gulds hyllning av Yasin skapar debatt".

Uppsatsens urval av debatt har gjorts av flera anledningar. Först och främst är radiodebatten inte endast en god representation över den allmänna debatt som pågått under året om man ska skilja på verk och person när det kommer till svensk gangsterrap, utan den är framförallt ett bra exempel på den specifika diskussion som berör rapartisten Yasins nominering i P3 Guld och om man bör skilja hans person från hans musik. Urvalet grundar sig också i att det är relevanta personer som diskuterar frågan, likaså har materialet valts för att de olika parterna tydligt är oense om debattens tes vilket främjar uppsatsens syfte om hur de olika deltagarna använder *pisteis* när de argumenterar för sina respektive ståndpunkter. Sist ska det nämnas att urvalet av citat som analyseras i analysen representerar mer eller mindre hela debatten då radiodebatten inte är särskilt lång. Det är således få citat och yttranden som inte studeras i uppsatsens analys, vilket gör uppsatsens syfte och frågeställningar mer rättvisa.

Materialet har även sina begränsningar. Den valda radiodebatten är inte representativ nog för att kunna säga hur man i allmänhet använder *pisteis* när man argumenterar för respektive emot en debatts tes. Däremot kan materialet öppna upp för möjligheten att finna särskilda mönster i de olika parternas argument vilket kan ge en ökad förståelse för hur argument används för att sedan undersökas vidare. För att uppsatsen ska ges utrymme att svara så konkret och klart som möjligt på dess syfte och frågeställningar har materialet begränsats till denna specifika radiodebatt eftersom den, som nämnt, ger en god representation över den debatt som pågår om rapartisten Yasin och om man ska skilja på hans musikaliska verk och han som person.

1.4 Tidigare forskning

Den offentliga debatten och dess argumentation har länge varit ett forum för retoriska studier, därav finns det mycket forskning inom ämnet. I syfte att finna lämpad forskning för denna uppsats använde jag sökord som ”debatt, debate, offentlig debatt, ethos, pathos, logos, *pisteis*, retoriskanalis, argumentation, argumentationsanalys” i LUBsearch och DiVA-portal. Däremot ansåg jag att majoriteten av de forskningsartiklar som framträdde i mina sökningar inte var av högsta relevans för denna uppsats, vilket gjorde det något utmanade att presentera relevanta studier för följande avsnitt. Senare i arbetsprocessen fick jag däremot hjälp med tillgång till mycket av den retoriska forskning som ansågs saknas i uppsatsens forskningsavsnitt. I föreliggande uppsats är det främst av betydelse att redogöra för den forskning som berör vilken roll *pisteis* har i debatt, vilket nedan utvalda studier gör i mer eller mindre mån.

I Charlotte Jørgensens artikel ”Public Debate – An Act of Hostility?” tydliggör hon, genom att studera danska TV-debatter från 1975–1985, hur fientlighet, ”hostility”, är mindre övertygande än vad tidigare argumentationsteoretiker har antagit. I stället presenterar Jørgensens studie att ett aggressivt debattbeteende är en förlorarstrategi. ”I cannot dismiss the assumption that hostility can be effective in some situations, but it is not itself a winning factor” skriver hon.³⁸ Vidare visar studien att en debattörs engagemang är väsentligt i syfte att föra en bättre debatt än sin motståndare. ”This becomes especially clear when we observe aspects of delivery. Debaters who *show*, in gesture and voice, that the matter is of great concern to them do remarkably well, whereas debaters who look or sound as if they really do not care end up losers”.³⁹ Jørgensens artikel får mig att vidare vilja studera om debattörs engagemang även korrelerar med vilka argument de använder i en debatt och vilken effekt det i sådana fall kan tänkas få.

I Mats Landqvist artikel ”Debatt i demokratins tjänst” är ”utgångspunkten [...] att ta reda på deltagarnas förutsättningar för att komma till tals i ett relativt kort tv-sänt samtal”. Landqvist utforskar kort sagt ”innehållet och villkoren för deltagande”. Det som är av mest intresse för min uppsats är nödvändigtvis inte Landqvists studie i sig utan hans sätt att definiera och presentera tanken med offentlig debatt och framför allt ”agens”.⁴⁰ ”Agens”, skriver Landqvist, ”har beskrivits som ett oundvikligt villkor för samhällsdebattens former och genrer. Vem som helst kan inte föra flertalets talan när det gäller att argumentera i känsliga frågor eller framföra gemensamma värderingar inom en kultur. Agens reglerar därmed vem som kan säga vad i vilket sammanhang och på vilket sätt, något som kan förhandlas i samspelet mellan deltagaren och talsituationens villkor”.⁴¹ Med agens i åtanke blir det intressant att fördjupa förståelsen om hur exempelvis debattörs ethos påverkar vilka argument de använder och om, samt till vilken gräns, debattörs initiala ethos styr debattens utveckling och utfall.

I linje med retoriska studier inom offentlig debatt och *pisteis* studerar Oscar Andersson, i sin kandidatuppsats ”Politikens retorik”, hur Fredrik Reinfeldt och Stefan Löfven bland annat använder retorik i syfte att ”övertyga väljarna att rösta på deras parti”. Uppsatsens material är hämtat från flera TV-sända partiledardebatter som ägde rum under åren 2012–2014.⁴² Anderssons analys visar att logosargument respektive ethosargument används på liknande sätt

---

³⁸ Jørgensen, ”Public Debate – An Act of Hostility?”, 431, 435.

³⁹ Jørgensen, ”Public Debate – An Act of Hostility?”, 433.

⁴⁰ Landqvist, ”Debatt i demokratins tjänst”, 87–88.

⁴¹ Landqvist, ”Debatt i demokratins tjänst”, 90.

⁴² Oscar Andersson, ”Politikens retorik: Fredrik Reinfeldt och Stefan Löfvens retorik och svarsmetoder i Tv-sända partiledardebatter” (Kandidatuppsats, Stockholms universitet, 2016), 1, <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:su:diva-131847>.

av Reinfeldt och Löfven. Däremot skriver Andersson att ”Det ligger emellertid en skillnad i det sätt på vilket de använder [...] känslor”, det vill säga hur de använder pathosargument. ”Löfven, å ena sidan, lägger stor vikt vid fruktan och mindre vid hopp, medan Reinfeldt, å andra sidan, gör vise [*sic*] versa”.⁴³ Av uppsatsen framgår således att politikernas argument främst skiljer sig i sättet de använder pathos. Mot det vore det fortsatt intressant att undersöka om dessa skillnader formar debatten och på vilka sätt det i sådana fall sker.

I Malin Björklunds kandidatuppsats konstateras det hur användningen av *pisteis* påverkar mottagare ”på två så olika sätt”.⁴⁴ Syftet med uppsatsen är att studera hur två valda tidningsartiklar ”använder retorik” för att övertala respektive övertyga sina mottagare, där övertygandet anses vara retorikens mål. Björklunds resultat visar att den artikel som har ett övervägande användande av pathosargument, tillsammans med en del ethosargument, *övertalar* mottagare medan den andra artikeln med huvudsakligen logosargument i stället *övertygar* dem. Björklund motiverar sitt resultat med att de ”förnuftsbaseade logosargumenten” är mer informerande och låter mottagarna skaffa sig en egen uppfattning i frågan i stället för att ”förföras” av talarens pathos och ethos.⁴⁵ Dessutom menar Björklund att den artikel som hade övervägande pathos- och ethosargument hade en negativ ton jämfört med artikeln som främst brukade logosargument vilken i stället ansågs ha en positiv ton.⁴⁶ Värt att notera är att Björklund undersöker artiklar som argumenterar för en viss ståndpunkt och inte verbalkommunikation i en direkt debatt. Det blir därför av intresse att vidare studera om Björklunds slutsatser blir liknande även i muntliga offentliga debatter.

Att känslor, pathos, kan ha en särskild funktion i argumentation är något Villata et al. fortsätter diskutera i sin artikel. De undersöker vad sambandet är mellan ”the argumentation and the emotions in online debate interactions”.⁴⁷ De skriver att ”some works have claimed that there exists a strong connection between the argumentation process and the emotions felt by people involved in such process”.⁴⁸ Deras artikel når flera slutsatser men en av dem, som intresserar min uppsats, rör engagemang i relation till känslor. Villata et al. skriver ”when the participants are experiencing [...] negative emotion they become more passionate (and

---

⁴³ Andersson, ”Politikens retorik”, 42.

⁴⁴ Malin Björklund, ”Försöken att övertala respektive konsten att övertyga: En retorisk argumentationsanalys av hur två landsortstidningar använder retoriken för att rikta sig till sina mottagare” (Kandidatuppsats, Högskolan i Gävle, 2009), 41, <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:hig:diva-6670>.

⁴⁵ Björklund, ”Försöken att övertala respektive konsten att övertyga”, 41–42.

⁴⁶ Björklund, ”Försöken att övertala respektive konsten att övertyga”, 40.

⁴⁷ Villata, Serena et al., ”Emotions and Personality Traits in Argumentation: An Empirical Evaluation”, *Argument & Computation* 8, nr. 1 (may 2017): 62, <https://doi.org/10.3233/AAC-170015>.

⁴⁸ Villata, Serena et al., ”Emotions and Personality Traits”, 61.

therefore engaged) in the discussed topic”.⁴⁹ Sådana resultat är fortsatt intressant för mig att undersöka närmare, särskilt på vilka sätt det kan tänkas forma debatten att några debattörer blir mer ivriga och engagerade i debatten.

Rosa Sanchez Salgado talar också om känslornas roll i debatter. Hon studerar ”[the] role of emotions in the European Parliament (EP)” och har undersökt 25 av deras debatter. Salgados artikel skriver bland annat att ”emotions may play a role in crisis situations by constraining the choices and policy solutions under consideration” vilket belyser utmaningen i användandet av pathosargument. Salgado indikerar att pathos tycks vara effektivt för de som använder det men riskerar att vara begränsande för andra deltagare i debatten, och därmed även begränsande för debatten som helhet.⁵⁰

Av ovan presenterade forskning framgår det att användningen av *pisteis* sker på olika sätt av debattörer och forskningen presenterar även på vilka sätt *pisteis* kan påverka debatten. Däremot framgår det inte om skillnaderna i användandet av *pisteis* går att härledas till vilken sida av debatten debattören står på. Det är således betydligt färre som studerar på vilka sätt användningen av *pisteis* kan skilja sig åt beroende på om man argumenterar för eller emot en debatts ståndpunkt, och vilken verkan sådana potentiella skillnader kan få för debatten som helhet. Utifrån ovan nämnda forskning är det av intresse att fördjupa förståelsen av *pisteis* och studera hur *pisteis* används beroende på om man argumenterar för eller emot en tes, samt analysera på vilka sätt det kan tänkas forma debatten.

---

⁴⁹ Villata, Serena et al., ”Emotions and Personality Traits”, 83.

⁵⁰ Rosa Sanchez Salgado, ”Emotions in European parliamentary debates: Passionate speakers or un-emotional gentlemen?”, *Comparative European Politics* 19, nr. 4 (maj 2021): 509-533, <https://doi.org/10.1057/s41295-021-00244-7>.

2. Teori och metod

I följande avsnitt redogörs för de teoretiska val som ligger till grund för analysavsnittet. Här presenteras respektive *pisteis*, *ethos*, *pathos* och *logos*, som används som verktyg för att analysera debattörernas argument i radiodebatten. Därefter redogörs för det retoriska begreppet *actio* som hjälper mig undersöka hur debattörernas röst och tonläge skiljer sig beroende på vilka *pisteis* de använder och hur det i sådana fall formar debatten. *Actio* har också avgränsats till att endast analysera debattörernas röst. Sedan redogörs för hur närläsning använts som första steg i att undersöka uppsatsens material, ett avsnitt som utvecklas vidare i analysen 3.1 Närläsning av radiodebatten. Avslutningsvis presenteras transkriberingsprocessen, som en del av närläsningen, där det framför allt redogörs för de transkriberingstecken som återfinns i analysens citat.

2.1 *Pisteis* – de retoriska övertygelsemedlen

”Retoriken är alltså”, skriver Janne Lindqvist, ”inte inriktad bara på argument utan på *alla* de tillgängliga medlen för att övertyga eller övertala, vad som på klassisk grekiska kallas *pisteis* (singularis *pistis*)”.⁵¹ Aristoteles definierade retoriken som ”en förmåga (*dynamis*) att i varje enskilt fall uppfatta det som kan vara övertygande eller övertalande” och talade därefter om de tre retoriska bevismedlen, *pisteis entechnoi*, vilka alla tre behövs för att talaren ska kunna övertyga publiken om sin tes genom sina argument. Dessa övertalningsmedel hör således till konsten menade Aristoteles och består av *ethos*, *pathos* och *logos*.⁵² *Pisteis* används alltså som teoretiskt underlag i uppsatsen för att studera hur debattörerna argumenterar för respektive emot debattens tes. I analysen analyseras *pisteis* löpande i den ordning de kommer. Nedan följer en redogörelse för var och en av de olika *pisteis*.

Ethos är ”när talet framförs på ett sådant sätt att talaren framstår som trovärdig” skriver Aristoteles. Övertygandet kan således ske genom talarens karaktär, genom dess *ethos*. När man talar om *ethos* handlar det alltså till mångt och mycket om talarens karaktär och hur han eller hon uppfattas av publiken. Aristoteles skriver att människor litar på dem som är ”hederliga”, av den anledning bör talaren framföra sitt tal eller text på ett sätt som framställer sig själv som trovärdig och inger förtroende hos mottagarna för att kunna påverka och övertyga dem om sin ståndpunkt. *Ethos* undersöker alltså på vilka sätt talaren skapar en trovärdig, god och tillitsfull karaktär i mottagarnas ögon. Aristoteles fastslår även att talarens karaktär ”nog nästan [är] det

---

⁵¹ Janne Lindqvist, *Klassisk retorik för vår tid*, 2. uppl., (Lund: Studentlitteratur, 2016), 75.

⁵² Aristoteles, *Retoriken*, 1.2.1–1.2.5 (1355b-1356a).

mäktigaste övertalningsmedlet” eftersom när mottagarna saknar tillit och förtroende för talaren saknar de även förtroende för det denne säger.⁵³

Ethos har delats in i tre huvudkategorier av Aristoteles, även kallat ethos topiker: *arete*, *fronesis* och *eunoia*.⁵⁴ Här syftar *arete*, enligt Janne Lindqvist, att talaren ska framhäva och bevisa sin goda karaktär genom sina moraliska egenskaper. En av talarens uppgifter är därför att visa sig ”dygdig” inför mottagarna så de kan känna tillit för talaren i fråga.⁵⁵ *Fronesis* däremot anspelar på talarens kunskaper och förnuft för att inge förtroende till publiken och framhäva att talaren är värd att lyssna på. För att visa på förnuft och klokhet krävs det också att talaren väljer sitt språk och ord med hänsyn till situationen. Lindqvist skriver att *fronesis* inte handlar ”om specifika kunskaper på ett specifikt fält, utan om en generell förmåga att handla och tänka klokt”.⁵⁶

Den tredje kategorin *eunoia*, ”den goda viljan”, handlar om att talaren bör uppfattas som vänlig och sympatiskt inställd gentemot både åhörarna och sina debattmotståndare skriver Lindqvist. När talaren brister i att visa intresse eller respekt för de han talar inför eller emot är risken stor att åhörarna gör detsamma. En av *eunoias* mest betydelsefulla topiker anses vara skapandet av ”likhet eller identifikation mellan talare och publik”. Det kan handla om att talaren och dess mottagare delar uppfattning om rätt och fel eller vem som är god respektive ond. Med hjälp av *eunoia* kan talaren även skapa en så kallad vi-känsla, en samhörighet mellan talaren och publiken.⁵⁷ Genom att talaren försöker påvisa gemensamma drag med mottagarna eller få dem att identifiera sig med det talaren säger ökar talarens förtroende, dess ethos.

Pathos syftar till de känslomässiga aspekterna som påverkar oss i kommunikation. Både de argument som appellerar till våra känslor samt de känslor som talaren själv uppvisar. Att en talare uppvisar känslor kan i sig vara ett verktyg för att försätta publiken i samma sinnesstämning.⁵⁸ Aristoteles skriver att pathos är det sätt som talaren leder åhörarna till en viss känsla genom sitt tal och lyfter att känslorna har stor betydelse då de anses vara anledningen till varför vi är villiga att förändra våra tankar och ståndpunkter.⁵⁹ En talare kan få sina mottagare att tänka att han eller hon har rätt med hjälp av välgrundade argument säger Lindqvist, men det är endast med hjälp av känslor som åhörarna kan ”känna” för talarens tes, ”det är känslorna och inte förnuftet som styr vad vi vill”. Det innebär däremot inte att pathos

---

⁵³ Aristoteles, *Retoriken*, 1.2.4 (1356a).

⁵⁴ Aristoteles, *Retoriken*, 2.1.5 (1378a.).

⁵⁵ Lindqvist, *Retorik för vår tid*, 176–177.

⁵⁶ Lindqvist, *Retorik för vår tid*, 179.

⁵⁷ Lindqvist, *Retorik för vår tid*, 180.

⁵⁸ Kjeldsen, *Retorik idag*, 140.

⁵⁹ Aristoteles, *Retoriken*, 1.2.5 (1356a).

inte kan vara välgrundade argument, men det poängterar hur viktigt pathos är för att övertyga sin publik om sin ståndpunkt. För att framkalla känslor hos sina åhörare måste talaren också ha förståelse för vad som berör sin publik.⁶⁰ I analysen används således pathos för att analysera debattörernas känslargument och för att undersöka om pathosargument kan hindra en konstruktiv debatt.

Att logos har den mest komplexa definitionen av *pisteis* råder det inget tvivel om. Aristoteles beskriver logos som de argument som antingen övertygar för att de är sanna eller för att de ger intrycket av att de är det. Aristoteles menar också att logos ”kan skaffas genom talet”, det vill säga logos kan även uppnås via talet i sig.⁶¹ Det komplexa med logos är att det både betyder tanke och språk, vilket bland annat innebär att logos är ”grunden för och närvarande i alla de tre retoriska övertygelsemedlen”. Lindqvist skriver fortsatt att logos är rationella argument, förnuftsargument, som lägger fram ”bevis” eller ”sakskäl” för våra påståenden - och det är ofta just med ordet ”argument” som ordet *logos* översätts i retoriska sammanhang”. Logosargument grundar sig alltså i förnuftet och själva termen logos sätter hela argumentationen i fokus, ”alla argument är ju *logos*” skriver Lindqvist. När jag talar om logos i denna uppsats handlar det alltså om den ”argumentativa dimensionen” i debattörernas argument.⁶²

Argument handlar om att ge stöd för sitt påstående, för sin tes, och Aristoteles menar att kärnan i varje argument är *enthymem* och *paradigm*. ”Alla försöker övertyga och övertala genom bevisning antingen med exempel eller med enthymem; utöver dessa finns inget” skriver Aristoteles.⁶³ Enthymem anses vara retorikens kropp och består av minst en implicit premiss eller slutsats. Enthymemet kan även kallas för retorisk syllogism men till skillnad från syllogismen, som alltid har två premisser och en slutledning, utgår enthymem från sannolika och inte säkra premisser. I en autentisk diskussion är det normalt att talaren inte uttalar allting, det vill säga minst en premiss eller slutsats förblir implicit, vilket gör att många argument uppfattas mellan raderna av åhörarna. Av den anledning är det av intresse att studera enthymem eftersom många argument förblir underförstådda i en debatt.

Paradigm kan översättas till ”exempel”. Paradigmet anses vara ”retorikens motsvarighet till logikens induktion” då man använder enskilda exempel som bevis för sin ståndpunkt, man drar således en ”enskild slutsats [...] ur ett enskilt exempel”. Dessutom anses

---

⁶⁰ Lindqvist, *Retorik för vår tid*, 82.

⁶¹ Aristoteles, *Retoriken*, 1.2.3–1.2.6 (1356a).

⁶² Lindqvist, *Retorik för vår tid*, 82.

⁶³ Aristoteles, *Retoriken*, 1.2.8 (1356b).

paradigmet vara kraftfullt då exempelargumentation har en förmåga att appellera till publikens känslor.⁶⁴

Avslutningsvis är det viktigt att poängtera att ethos-, pathos respektive logosargument inte har ”någon sträng och entydig uppdelning”. Lennart Hellspång skriver att argument brukar ”ha inslag av alla tre krafterna. Att de samverkar med varandra är ju en grundsanning inom talarkonsten. Ändå kan någon av dem vara den starkaste”.⁶⁵ Med det sagt kan exempelvis ett pathosargument samtidigt skapa tillit för talaren vilket stärker dennes ethos. Gränsdragningen mellan de olika *pisteis* kan därför vara svår att göra ibland. Det som däremot är säkert är att alla tre *pisteis* behövs för att talaren ska övertyga åhörarna om sin ståndpunkt.

2.2 Actio

Actio är en del av partesläran och rör talarens framförande. *Actio* undersöker alltifrån talarens kroppsspråk, ansiktsuttryck till röst användning.⁶⁶ I denna uppsats har *actio* dock begränsats till att endast studera deltagarnas röst eftersom rösten är deltagarnas enda verktyg. Lindqvist skriver om ”förmågan att anpassa rösten för olika tillfällen” där rösten beskrivs som ett verktyg som kan anpassas efter vilka känslor som talaren vill uttrycka och nå hos sina åhörare. När en talare låter sig känna en viss känsla kommer ”rösten naturligen att färgas av dessa känslor och därigenom att hjälpa till att i motsvarande mån väcka dem hos åhörarna”.

Lindqvist talar vidare om hur ”tonen och talets hastighet” bör förhålla sig till yttrandets syfte. Om talaren vill lugna sina mottagare ska han därför tala lugnt och sansat, om talaren däremot vill väcka upprörande känslor bör tonen och tempot öka. Talaren bör dessutom öka sin stilnivå i slutet av sin kommunikation då ”målet ofta består i att entusiasmera eller röra åhörarna”. Eftersom rösten kan ha känslomässiga och därmed övertygande funktioner är det av intresse att undersöka om debattörernas sätt att använda *pisteis* även karaktäriserar deras tonläge och röst, eller om det är vice versa, och hur det i sådana fall hjälper till att forma debatten.⁶⁷

2.3 Närläsning

Uppsatsens material har först analyserats genom kritisk närläsning. Närläsning har sitt ursprung från litteraturvetenskapen och används inom retoriken som ett första metodologiskt steg i en

---

⁶⁴ Lindqvist, *Retorik för vår tid*, 105–107, 125–129.

⁶⁵ Hellspång, *Konsten att tala: Handbok i praktisk retorik*, 227.

⁶⁶ Lindqvist, *Retorik för vår tid*, 329.

⁶⁷ Lindqvist, *Retorik för vår tid*, 333–334.

retorisk analysprocess. Stephen Howard Browne skriver i "Rhetorical Criticism" att närläsning "refers to an interpretive practice, the aim of which is to explain how texts operate to produce meaning, effect persuasion, and activate convictions in public contexts".⁶⁸ Han menar bland annat att ett av målen med närläsning är att närma sig sitt materials olika delar för att undersöka vad artefakten *gör* snarare än vad den säger.⁶⁹

Karlynn Kohrs Campbell och Thomas R. Burkholder menar vidare att anledningen till att närläsning tillämpas innan man väljer en särskild analysmetod är för att säkerhetsställa att den valda artefakten analyseras för vad den faktiskt är och inte influeras av yttre förhållanden så som tidigare tankar och fördomar. Den retoriska artefakten, som i denna uppsats är radiodebatten, ska alltså bedömas utifrån vad den faktiskt är och inte vad den kan tänkas vara i syfte att komma så nära artefaktens kärna som möjligt. Man låter materialet själv visa vilka mönster som finns.⁷⁰

I den här uppsatsen bestod större delar av närläsningen att lyssna igenom radiodebatten ett flertal gånger. Det hjälpte mig finna intressanta, återkommande och framträdande mönster i debatten. Det var inte förrän jag lyssnat på radiodebatten ungefär tre gånger som debattens mönster blev tydliga för mig. Vid det tillfället valde jag också att transkribera hela radiodebatten för att få en tydligare överblick av debattörernas argument, vilket gjorde de framträdande mönstrena ännu mer synliga. Det var alltså med hjälp av transkriberingen som jag senare kunde smalna ner debattens återkommande mönster i tre tydliga kategorier, vilka redogörs för i 3.1 Närläsning av radiodebatten. I nästa avsnitt beskriver jag mer ingående om varför transkriberingen är av vikt för uppsatsens syfte.

2.3.1 Transkriberingsprocess

Det är av stor vikt för analysresultatet att transkriberingen inte endast förmedlar vad som sägs utan framför allt *hur* det sägs. Av denna anledning är själva transkriberingsprocessen viktig för att säkerhetsställa att analysen av debattörernas argument och uttryckssätt i radiodebatten blir så korrekt och riktiga som möjligt. Det kan däremot vara utmanande att överföra muntlig debatt till skrivet språk då många icke-verbala detaljer som formar debatten måste framgå.⁷¹ I denna

---

⁶⁸ Stephen Howard Browne, "Close Textual Analysis: Approaches and Applications", i *Rhetorical Criticism: perspectives in action*, red. Jim A. Kuypers (Lanham, MD: Lexington Books, 2009), 63.

⁶⁹ Browne, "Close textual analysis", 63–65.

⁷⁰ Carlynn Kohrs Campbell och Thomas R. Burkholder, *Critiques of Contemporary Rhetoric*, 2 uppl. (Belmont: Wadsworth Publishing Company, 1997), 17–20.

⁷¹ Alan Bryman, *Samhällsvetenskapliga metoder*, 2. uppl., (Malmö: Liber, 2011), 310–311.

uppsats är det däremot endast debattörernas röst så som tonläge och tempo som är av relevans att studera när det kommer till icke-verbala signaler i radiodebatten.

Arbetets transkriberingsprocess har utgått boken ”Transcribing for Social Research” av Alexa Hepburn och Galina B. Bolden som i sig utgår från transkriptionssystemet Jeffersonian.⁷² Däremot har jag gjort en förenklad tillämpning av Hepburn och B. Boldens transkriberingsprocess som svarar mot mina behov i denna uppsats för att inte göra transkriberingsprocessen alltför omfattande och komplex. Hepburn och B. Bolden presenterar otaliga ”transcription conventions”, som jag valt att kalla transkriberingstecken, vilka markeras i en talares yttrande och visar *hur* en talare uttryckt sig. Med andra ord tydliggör deras transkriberingstecken de icke-verbala signaler som uppfattas i materialet, och eftersom det i denna uppsats endast är av relevans att markera debattörernas röster kommer inte alla tecken att tas i beaktning.⁷³ De yttranden som således presenteras i analysen innehåller transkriberingstecken där det påkallas i debatten. Nedan följer en redogörelse för varje transkriberingstecken som återfinns i analysens citat. Se även Bilaga 1 för en bättre överblick av uppsatsens använda transkriberingstecken.

För att markera att tempot i rösten <saktas ned> eller >ökar< används < >, respektive > <. Bindestreck (-) används efter ord- eller mitt i ett ord för att markera att talaren avbröt sig själv, vilket exempelvis kan ske när en talare påbörjar en mening men sedan övergår till en annan. För att markera att debattörer talar samtidigt används klamrar [ ].⁷⁴ Vidare används två pilar uppåt för att antingen ↑tonhöjdsjustera en rad ord↑ eller endast ett ↑ord när en talares tonläge, det vill säga röstvolym, höjs. Likvärdigt markerar en eller två nedåtgående pilar ett ↓tonläges fall. Understrukna ord markerar att en talare betonat ordet.⁷⁵ I denna uppsats används också det som Hepburn och Bolden kallar dubbelparentes (( )) för att markera att ((jag som transkriberare kommenterar)) något av relevans i materialet. Författarna menar att dubbelparentes låter transkriberaren beskriva händelser snarare än representera dem för läsaren vilket möjliggör för mig som transkriberare att på förhand beskriva röstegenskaper som annars vore utmanande att transkribera och svåra för läsaren att uttyda, exempelvis ((irriterad röst)). Utifrån detta kommer även ((skratt)) markeras med dubbelparentes i denna uppsats då det underlättar både för mig som transkriberare och för läsaren att förenkla uttrycket för skratt på

---

⁷² Alexa Hepburn och Galina B. Bolden, *Transcribing for Social Research* (California: SAGE Publications, 2017), 10, <https://dx-doi-org.ludwig.lub.lu.se/10.4135/9781473920460>.

⁷³ Hepburn och B. Bolden, *Transcribing for Social Research*, 1-12.

⁷⁴ Hepburn och B. Bolden, *Transcribing for Social Research*, 37.

⁷⁵ Hepburn och B. Bolden, *Transcribing for Social Research*, 61-62.

det här sättet. Slutligen används tomma parenteser ( ) när något sagts som inte varit möjligt för mig som transkriberare att tyda, så som exempelvis mummel.⁷⁶

Det ska tilläggas att jag också valt att inte markera alla "eh" som sägs i debatten, då det är väldigt många, utan endast markerat dem på de ställen där det blir väldigt påtagligt för lyssnaren. Därutöver har jag för tydlighetsskull normaliserat stavningen i citaten till standardiserad svenska i syfte att förenkla läsningen, och därmed tolkningen, av citaten för läsaren. Ett sådant val underlättar också för mig som ska analysera citaten.

---

⁷⁶ Hepburn och B. Bolden, *Transcribing for Social Research*, 18-20, 37.

3. Analys

I detta kapitel analyseras uppsatsens material som består av radiodebatten ”P3 Gulds hyllning av Yasin skapar debatt”. Först kommer jag redogöra för vilka teman som blev framträdande i radiodebatten med hjälp av analysprocessens första steg närläsning, sedan kommer debattörernas ståndpunkter att presenteras för att ge läsaren en tydlig bild av debattörerna och därefter följer en analys av debattörernas argument. Analysen har kategoriserats kronologiskt i tre delar och vid varje citat ses både debattörens namn och tiden för när denne inlett sitt argument. *Pisteis* analyseras parallellt i analysen på det sätt de framträder och deltagarnas *actio* analyseras där det är påkallat.

3.1 Närläsning av radiodebatten

Det som framträdde av närläsningen var att de olika debattörerna verkade, medvetet eller omedvetet, prioritera och falla tillbaka på vissa typer av argument. Sättet debattörerna argumenterade skiljde sig beroende på vilken sida av debatten de stod på. Särskilt utmärkande var hur pathos- och logosargument användes. Därifrån växte idén om att uppsatsen bör studera hur *pisteis* används i debatten beroende på vilken sida av debatten deltagarna står. Det blev vidare naturligt att vilja undersöka hur sådana argumentationsskillnaderna formar radiodebatten och i sådana fall på vilka sätt det kan tänkas ske. Med hjälp av närläsningen kunde jag således finna tydliga teman och mönster i uppsatsens material och därmed formulera ett konkret syfte med tydliga och specifika frågeställningar.

3.2 Debattörernas ståndpunkter

De tre debattörerna Hanif Azizi, områdespolis i Rinkeby och författare av boken ”Förortssnuten”, Tina Mehrafzoon, årets juryordförande i P3 Guld-gala, och Tali da Silva, kulturjournalist på SVT, delar inte samma ståndpunkter i debattens tes om att man ska skilja på verk och person i rapartisten Yasins fall. Mehrafzoon och da Silva argumenterar för debattens tes och försvarar det val som gjorts att skilja på verk och person. De menar att det är rätt att rapartisten Yasin är nominerad i P3 Guld, trots att han sitter häktad på sannolika skäl misstänkt för stämpling till människorov, eftersom Yasin nominerats för sin musikaliska gärning och inget annat. Mehrafzoon och da Silva menar att det är en musikpolicy och grundprincip att man skiljer på verk och person och det är viktigt att sådana principer hålls.

Azizi menar i stället att när juryn i P3 Guld nominerar Yasin hyllar och glorifierar de parallellt den kriminella värld Yasin och många andra lever i. En värld som inte endast är

problematisks för de som lever i den utan Azizi uppmärksammar också alla de som påverkas av den. Azizi argumenterar således emot debattens tes och menar att Yasins nominering i P3 Guld inte är befogad eftersom man inte kan skilja mellan person och verk i detta fall då Yasin själv har en kriminell livsstil.⁷⁷

3.3 Analys – ska man skilja på verk och person?

3.3.1 Argument mot tesen

I denna del av analysen hör vi Hanif Azizi argumentera mot debattens ståndpunkt om att man ska skilja på verk och person. Det är märkbart för lyssnarna att Azizi är personligt insatt i frågan, vilket inte är märkligt då han arbetar som områdespolis i Rinkeby. Azizi för välgrundade argument längs sina uttalanden men det är påfallande att pathos har ett visst övertag i hans argumentation.

Debatten inleds med att lyssnarna får höra en kort ljudfil som kortfattat meddelar att ”priset till ”Årets hiphop/R’n’B” och ”Årets artist” delas ut till Yasin. Yasin kunde inte vara på plats för att ta emot sina priser”. Därefter fortsätter debattens moderatorer att ge en kort bakgrund till kommande debatt. De berättar att rappartisten Yasins nominering och vinst i P3 Guld-gala har upprört många och skapat stor debatt eftersom Yasin samtidigt sitter häktad på sannolika skäl misstänkt för stämpling till människorov och nekar till brott. Därefter välkomnas Hanif Azizi in i debatten och får debattens första fråga som undrar varför han anser att Yasin inte ”borde hyllas på det här sättet”. Azizi svarar:

Nej, jag- ( ) ända sedan jag började jobba här i området, och framför allt 2015, så har vi haft ett väpnat konflikt där flera individer har ↑mördats. Yasin tillhör en utav de här grupperingarna som är med och mördar andra ↓barn. Vi har massor av föräldrar som förlorar sina söner och massa med anhöriga som känner en otroligt stor otrygghet i vårt område, då blir det lite märkligt att en person prisas av etablissemanget. Det blir- det sänder fel signal helt enkelt till alla våra boende här i området. (Azizi, 00:47).

Azizi ger logiska skäl för sitt underliggande, enthymematiska, påstående: Yasin bör inte hyllas av etablissemanget. Azizi ger flera skäl för sitt påstående: Det sänder fel signal till alla boende i området; Yasin tillhör en gruppering som mördar andra barn och Vi har massor av föräldrar som förlorar sina söner och många känner en otrygghet på grund av Yasins gruppering. Azizis argument är paradigmatisks då de grundar sig i enskilda exempel vilket tenderar att påverka

---

⁷⁷ Studio Ett, ”P3 Gulds hyllning av Yasin skapar debatt”.

lyssnarna ännu mer känslomässigt då paradigmet har en förmåga att väcka starka känslor hos sina åhörare. Argumentationen genomsyras av pathos som både appellerar till lyssnarnas rationalitet och sympati för de som bor i de utsatta områdena. Det blir tydligt för mig som lyssnare att Azizi anser att man inte kan skilja på verk och person i Yasin's fall.

Det är effektivt att Azizi inleder debatten med ethosargumentet ”ända sedan jag började jobba här i området” eftersom det indikerar att han är personligt kunnig och insatt i debattens fråga. Sådant bygger upp ett förtroende hos lyssnarna vilket stärker Azizis trovärdighet, hans ethos, i lyssnarnas öron. Man kan också anta att Azizi får ett starkt ethos hos många lyssnare då hans presenterade yrkesroll och position som polis i sig uppfattas som tillitsfull. Att inleda sitt svar med ett ethosargument kan därför bekräfta och ytterligare stärka hans ethos hos lyssnarna. Azizis ethos kan också tänkas stärka hans utmärkande pathosargument om att Yasin och hans gruppering ”mördar andra barn” och skapar ”väldigt stor otrygghet i vårt område”, samt när han berättar att ”massor av föräldrar [...] förlorar sina söner”. Lyssnarna kan alltså utgå ifrån att Azizi som arbetar på plats vet vad han talar om, vilket högst troligt väcker starkare känslor hos åhörarna.

Trots att Azizi bygger upp ett starkt ethos är det hans pathosargument som blir mest framträdande för lyssnaren. Att höra hur människor mördas gör det i regel omöjligt för oss åhörare att inte påverkas känslomässigt och i detta fall väcker Azizi ännu starkare känslor när han använder argument som innefattar barn. Det är inte endast barn som sägs ha en ”väpnat konflikt” utan barn ”mördar” också ”andra barn” och lämnar föräldrar utan sina söner. Att Azizi väljer att säga ”barn” i stället för ungdomar kan både tyda på att han vill beröra, och framför allt uppröra sina mottagare, och att det är en ren indikation på vilka som är inblandade i det kriminella nätverk Azizi talar om. Oavsett anledning till val av ord appellerar Azizis argument väldigt starkt till lyssnarnas känslor.

Azizis argumentation bygger även upp, medvetet eller omedvetet, ett ”vi” och ”dem” mellan raderna. ”Vi har haft ett väpnat konflikt” i ”vårt område” bland ”våra boende” där ”vi har massor av föräldrar som förlorar sina söner”. Han ser sig själv som en del av ”vi” som är svikna av ”dem”, etablissemanget som väljer att nominera Yasin i P3 Guld. ”Vi” är således de i området som påverkas av ”deras” val. Azizis uttalande tyder på att han upplever att Sveriges Radio P3 inte förstår allvaret i frågan, därför är det ett ”vi” mot ett ”dem”.

Uppbyggnaden av ett ”vi” och ett ”dem” väcker upprörda hos lyssnarna oberoende vilken sida av debatten de står på. Azizi riskerar att förstärka en polarisering mellan de två sidorna när han mellan raderna svartmålar den andra sidan i debatten, vilket kan vara fördelaktigt för Azizi men skadligt för debatten som helhet. Oavsett om lyssnaren står på Azizis

sida i debatten eller inte går det inte att förneka att hans sympatiska inställning och uppbyggnad av en "vi-känsla" för de i området kan stärka hans *eunoia* hos lyssnarna. Hans vänliga inställning till de i området gör att lyssnaren kan identifiera sig med Azizis ståndpunkt, för trots att Azizi, som majoriteten av lyssnarna, inte bor i området känner han en stark medkänsla till de som gör det och påverkas av Yasins nominering. Azizis uppvisade moraliska egenskaper kan också stärka hans *arete*, vilket ytterligare stärker hans ethos.

Efter Azizis känslostarka yttrande upprepar moderator 1 det hon inledningsvis sa i debatten om att Yasin är häktad och inte dömd. Som lyssnare är det tydligt att laddade ord som "mörda", "barn" och "otrygghet" sticker ut i Azizis argumentering och därför kan man undra varför moderatören inte bemöter det. Å andra sidan kan det vara rimligt av moderatören att avstå från att direkt bemöta Azizis pathosargument eftersom moderatorerna trots allt är till för att hålla debatten konstruktivt pågående inom dess satta ramar. Moderator 1 plockar upp ett av Azizis logosargument och frågar "vad är det för [fel] signaler som det sänder ut" när man nominerar Yasin och Azizi svarar:

Nämen, jag tänker så här vi har väldigt många unga män i vårt område som behöver ha förebilder och att det finns unga, andra unga killar, som begår brott då och får pris på olika sätt det sänder ↑helt enkelt fel signal, eh, >till vårt område, till vårt boende<. För här är en person som är med och skapar en väldigt stor otrygghet i vårt område. (Azizi, 01.31)

Azizi för välgrundade logosargument där hans explicita ståndpunkt: Yasins nominering sänder fel signal till alla boende i vårt område, stöds av paradigmatiska skäl som: Yasin är ingen förebild för unga killar och Yasin är med och skapar otrygghet i vårt område, samt det enthymematiska skälet: Man ska inte hyllas om man begår brott. Azizis logosargumentation uppfattas som rimlig och förnuftig för mottagaren vilket i sin tur kan stärka Azizis hans ethos, och framför allt *eunoia* då lyssnaren kan dela Azizis uppfattning om förebilder. Azizis logiska resonemang appellerar också till pathos då lyssnaren kan känna medkänsla för de drabbade i området när Azizi förklarar varför nomineringen sänder fel signal.

Det som återkommer i argumentationen är Azizis uppbyggnad av ett "vi" och "dem". "Vårt område" nämns tre gånger och poängterar att det finns ett "vi" som argumenterar emot debattens tes eftersom "vi" vill att "unga killar" ska ha goda förebilder. Sedan finns det "dem", P3 Guld, som inte visar förståelse för "vårt område" och dess boende. En sådan pathosargumentering kan mellan raderna bilda ett förakt mot P3 eftersom det väcker sympatiska känslor mot både området som känner "väldigt stor otrygghet" och för Azizi som visar empati med boenden. Genom känslorna, genom sitt pathos, väcker Azizi inte endast

engagemang hos lyssnarna utan han stärker sitt ethos och framför allt *arete* då han visar på goda moraliska egenskaper. Å andra sidan kan Azizis brist på att visa respekt för den andra sidans ståndpunkt i debatten minska hans *eunoia*.

Efter Azizis svar plockar moderator 1 upp Azizis påstående: Yasins nominering sänder fel signal till alla boende i vårt område, och frågar ”vad menar du då att det får för konsekvenser de här signalerna? Eller vad de kan få för konsekvenser?”:

Man kan väl säga såhär att Yasin är ju med i en org- i en grupp och de här- den här gruppen är med och terroriserar andra ↓människor, och samtidigt som de hyllas från ↑etablissemang. Man bör ju fundera på kring hur man ser på, alltså man behöver fundera på hur man ser på samhällen och vilka- vad man värdesätter, >vilka typer av ideal man värdesätter< och så. Det- ((skrattar lätt)) det blir väldigt förvirrande för våra medborgare i vårt område. (Azizi, 01.59)

Här i debatten är det första gången tonläge, *actio*, blir av stort intresse för denna uppsats. Azizi avslutar med ett lätt skratt som mot sammanhanget och tonläget indikerar på irritation och främst en känsla av absurditet inför Yasins nominering. Skrattet uppfattas också närmast nedlåtande mot den andra sidan i debatten, delvis för att Azizi skapar starka känslor när han indikerar att P3 Guld värdesätter individer som ”terroriserar andra människor”. Azizis pathos tycks således bli mer framträdande genom hans lätta skratt och när Azizi uppvisar att han är uppretad kan även mottagarna lättare spegla hans känslokurva. Både Azizi och debatten upplevs något laddad efter ovan uttalande.

Uttalandet består av sammanhängande logosargument och ståndpunkten är entymematisk men tydlig för mig som lyssnare: Det är märkligt att Yasin hyllas av etablissemang. Ståndpunkten stöds av paradigmen: Yasin och hans grupp terroriserar andra människor och Yasins hyllning förvirrar medborgarna i området. Det stöds också av det entymematiska argumentet: Man bör inte hylla och värdesätta personer som gör andra människor illa. Man ser även inslag av ”vi” i form av att ”våra medborgare i vårt område” blir förvirrade. Azizis argumentation genomsyras återigen av pathos som kan väcka empati för medborgarna i det utsatta området. Hans argumentation kan också uppröra lyssnare av den enkla anledningen att de inte håller med Azizi. Oavsett lyssnarens ståndpunkt framkallar Azizi starka emotioner hos mottagarna, även hos sina motdebattörer när han anklagar dem för väldigt hårda påståenden. Azizis hårda argumentation kan också tyda på brist på visad förståelse för hans motdebattörer vilket förstås kan påverka hans ethos åt båda håll hos lyssnarna.

3.2.2 Argument för tesen

Radiodebatten övergår nu till försvarssidan av tesen där vi hör Tina Mehrafzoon och Tali da Silva argumentera för att man måste skilja på verk och person även i Yasins fall. Jag har hittills kunnat utläsa hur Azizi inleder radiodebatten med att framför allt appellera till pathos, och i denna del av analysen framgår det i stället att Mehrafzoon da Silva främst tycks använda sig av logosargument. Först ut talar Mehrafzoon, P3 Gulds juryordförande, och redan i hennes första uttalande syns skillnader i hur hon och Azizi använder *pisteis*. ”Tina Mehrafzoon, vad tänker du om den här kritiken [...] som vi hör här?”:

<Kritiken som jag hör är ju riktad till Yasin som person vad man gör på P3 Guld> är ju att man prisar honom för hans ↑musikaliska inflytande och musikaliska gärning. >Som juryordförande så nominerade vi Yasin< på grund av hans musikaliska verk helt enkelt. Han är en artist som är en av våra absolut största här i Sverige, hans lyssningssiffror kan likställas, alltså låtarna, specifika låtar går att likställas med lyssningssiffror som ↑till exempel Miriam Bryant har ↑även Victor Leksell för den delen, >båda var också nominerade i samma kategori< ”Årets artist”[...] Om vi inte hade nominerat honom så hade vi ju också inte gjort vårt ↑jobb i det då att vi ska hylla den svenska musiken. (Mehrafzoon, 02.54)

Mehrafzoon inleder med att tydligt ta ställning för debattens tes om att man måste skilja på verk och person och säger att ”vad man gör på P3 Guld är ju att man prisar honom för hans musikaliska inflytande”. Dessutom menar hon att Sveriges Radio P3 ”inte gjort” sitt ”jobb” om de inte nominerat Yasin eftersom de ska ”hylla den svenska musiken”. Yasins livssituation anses således inte vara betydande i relation till hans musik och artisteri till skillnad från Azizis ståndpunkt. Mehrafzoons resonemang är uppbyggt av logosargument där den entymematiska ståndpunkten: Yasins nominering är befogad, stöds av paradigmatiske argument som: P3 Guld skiljer på verk och person; Yasin hyllas endast på grund av sitt musikaliska verk och Yasin är en av Sveriges största artister och hans musik kan likställas med andra artister som nominerats i P3 Guld.

Mehrafzoons paradigmatiske argument uppfattas som förnuftiga och välgrundade för mig som lyssnare. Däremot är det endast det sista paradigmatiske argumentet som motiverar varför Yasin blivit nominerad till P3 Guld då de andra argumenten endast tar fasta på att man ska skilja på verk och person. Ett sådant argument kan tänkas stärka Mehrafzoons ethos då det tyder på att hon som juryordförande tagit välgrundade beslut till varför det är rätt att nominera Yasin. Däremot är det troligt att lyssnarna skulle behöva fler argument till varför en distinktion mellan verk och person är viktig att göra i syfte att få en bättre förståelse för hur Mehrafzoon tänker som juryordförande. Utan fler motiverade argument är det som att Mehrafzoon

behandlar sitt ethos, som grundar sig i hennes roll som juryordförande för P3 Guld, som en oantastlig värdegrund. Med andra ord är det lätt att uppfatta Mehrafzoon som att den enda anledning till att man har nominerat Yasin i P3 Guld är för att public service-kanalen Sveriges Radio har sagt att man ska skilja på verk och person. Bristen på engagerande argument och avsaknaden av sakskäl till ethosargument kan påverka lyssnarnas övertygelse till varför man måste skilja på verk och person.

Det tåls även diskutera vad effekten blir av att Mehrafzoon inte på något sätt bemöter de anklagelser som Azizi fört mot P3 Guld. Azizis argument kan dock tänkas vara svåra att bemöta på grund av dess känslomässiga laddning, men nu riskerar i stället Mehrafzoons icke-bemötande att spä på idén om att ”dem” inte visar förståelse eller hänsyn för ”oss” hos vissa lyssnare. En brist på visad förståelse påverkar Mehrafzoons ethos. Å andra sidan finns det en risk att Mehrafzoon uppfattats som oprofessionell om hon visat mycket för mycket förståelse och då uppfattats som alltför personlig och känsloladdad i sina argument då hon representerar P3 Sveriges Radio. Det är möjligt att hon bör hålla sig rak för att främja sitt ethos hos lyssnarna.

Debatten går vidare och moderator 1 plockar upp Mehrafzoons ståndpunkt om att Yasins nominering är befogad. Moderatoren inleder med att försöka summera Mehrafzoons resonemang men hinner inte avsluta sin mening innan Mehrafzoon själv, snabbt men med lugn ton, svarar på frågan innan den är färdigställd:

Moderator 1: [Så man ska helt skilja på verket och-]
Mehrafzoon: [Så jobbar vi-]
Moderator 1: [brott]
Mehrafzoon: [på Sveriges Radio, så är vår musikpolicy, ja] (03.45)

Att de talar i mun på varandra är inget som är utmärkande för debatten, inte heller för Mehrafzoons *actio* då hon är fortsatt sansad i sina uttalanden. Det enda som blir utmärkande av att de talar samtidigt är att Mehrafzoon är lika fast inställd på att man måste skilja på ”verket och brott” som Azizi menar att ett sådan distinktion inte är möjlig. Mehrafzoon för en entymematisk argumentation där jag som lyssnare förstår att Yasins nominering är befogad eftersom det är Sveriges Radios musikpolicy, det framgår således mellan raderna att en distinktion mellan verk och person närmast ett måste.

Det är inte otänkbart att självsäkerheten i Mehrafzoon, i form av sitt rappa svar, väcker engagemang och trovärdighet för hennes karaktär, hennes ethos. Är idén om att skilja på verk och person så självklar och odiskutabel? Det faktum att Mehrafzoons ethos tydligt grundar sig i Sveriges Radios musikpolicy kan stärka hennes ethos ytterligare hos vissa lyssnare. Därefter

skiftar moderator 2 fokus från Sveriges Radio och deras arbete till det Azizi tidigare sagt om förebilder. Moderator 1 undrar hur Mehrafzoon ser på den saken varpå Mehrafzoon svarar:

Jag tycker att ofta när det handlar om ↑ ungdomskultur så är man väldigt mån om liksom, och väldigt snabb med att kritisera och prata om förebilder och vilka moraliska ställningstagande de ska ta. Här tycker jag också att det kan vara viktigt att liksom lyssna på, och se på, vad publiken själv också vill, vad som engagerar dem, och prata med dem egentligen om liksom vad de tycker snarare än att vi äldre, eller vad man ska säga ((skrattar lätt)). (Mehrafzoon, 04.28)

Här tvingas Mehrafzoon bemöta den kritik som Azizi tidigare fört, vilket gör debatten mer engagerande för mig som lyssnare då Mehrafzoon argumenterar på andra sätt än med främst logos och Sveriges Radios ethos. Detta blir Mehrafzoons hittills mest intressanta uttalande då hon går blir personlig med ”jag tycker”, vilket kan stärka hennes ethos och pathos men framför allt mottagarnas engagemang då det avslöjar Mehrafzoons personliga åsikter. Det kan även väcka empatiska känslor hos mottagarna när Mehrafzoon flyttar fokus från Sveriges Radios musikpolicy som anledning till att skilja på verk och person och i stället tala om att man måste bry sig om publikens tyckande. Mehrafzoon lyfter således de åsikter som det inte ännu talats om i debatten: de ungdomarna som lyssnar på Yasin. Det kan öka hennes ethos då det visar på rationella beslut till varför hon som juryordförande nominerat Yasin. Vidare märker man som lyssnare att Mehrafzoons eget engagemang är större i ovan uttalande jämfört med andra då hennes *actio* utmärker sig genom att hon betonar väldigt många ord samt genom att hon skrattar lätt.

Hennes logosargument grundar sig i hennes enthymematiska ståndpunkt: Vuxna måste inte kritisera ungdomars förebilder. Hon ger skäl för sin ställning och menar att: Man måste lyssna på vad som engagerar ungdomar och Ungdomars förebilder måste inte ta moraliska ställningstaganden. Det finns å andra sidan en risk att Mehrafzoons fokus ligger på de som *lyssnar* på Yasins musik i stället för de som *påverkas* av hans musiks nominering. Hennes sätt att argumentera visar inte på förståelse eller hänsyn för sina motståndare, vilket kan sänka hennes ethos märkbart hos vissa lyssnare. Hos andra lyssnare kan Mehrafzoon däremot få större förtroende eftersom hon prioriterar att publiken i fråga, ungdomar, ska få ha en röst i debatten.

När Mehrafzoon å andra sidan försvarar debattens tes genom att låta ett av huvudargumenten indikera att om ungdomar engageras av att lyssna på gangsterrap, som innehåller våld, mord och kriminalitet, så är det okej eftersom vi inte ska stirra oss blinda på ”vilka moraliska ställningstagande de [artisterna] ska ta” tyder det på väldigt lite förståelse för

den andra sidan i debatten. En sådan argumentation riskerar att bli skadlig för Mehrafzoons ethos och dessutom väcka starka negativa känslor mot Mehrafzoon som talare. Det ska dock tilläggas att det sannolikt finns lyssnare som håller med Mehrafzoons argumentation om att allt för stor vikt läggs på vilka förebilder som är godkända eller inte för ungdomar, vilka i stället får större förtroende för Mehrafzoon.

Härefter kommer Tali da Silva, kulturjournalist på SVT, in i debatten. Hon argumenterar också för att man måste skilja på verk och person, vilket inte är så märkligt då hon arbetar för SVT som är sammankopplat med Sveriges Radio. ”Vad säger du om den här debatten som blossat upp som ju väcker väldigt många olika reaktioner på olika håll?” frågar moderator 2:

Amen, jag tycker den här debatten är väldigt ↑intressant just för att det ↑är ingen enkel fråga↑. Det är klart att grundprincipen att skilja på verk och person är väldigt viktig och någonting man bör hålla fast vid >så länge som möjligt<, annars blir det väldigt svårt att säga var man ska dra gränsen. Kan man få ett pris om man överhuvudtaget är straffad eller misstänkt och i sådana fall för ↑vad? Samtidigt måste man ju också vara gjord av sten om man inte kan tänka sig in i hur fruktansvärt fel det måste kännas för Yasins potentiella offer och anhöriga >om han skulle visa sig vara skyldig för det här senaste brottet< och samtidigt hyllas i TV och radio på nationell public service-gala. (da Silva, 05:42)

Därefter får da Silva en följdfråga där moderator 2 tar upp Azizis tidigare argument om att Yasins nominering kan sända ut fel signaler till de som har honom som förebild, varpå da Silva svarar:

<Ah, fast där tror jag också att han [Hanif Azizi] måste tänka att det är ju inte P3:s roll eller uppgift att godkänna alla de här artisternas musik eller liv och gärningar>. (da Silva, 06:45)

Sättet da Silva framför sina argument är utmärkande på så sätt att hon talar väldigt långsamt jämfört med de andra i debatten. Hennes *actio* gör att jag som lyssnare upplever henne som mycket sansad och förnuftig. Da Silva tar tydlig ställning i frågan om att man ska skilja på verk och person och menar att det inte är ”P3:s roll eller uppgift att godkänna alla de här artisternas musik eller liv och gärningar”, samtidigt som hon visar förståelse för motståndarsidan av tesen när hon påpekar hur ”fruktansvärt fel det måste kännas för Yasins potentiella offer och anhöriga” när han hyllas. Det är ett pathosargument som inte endast väcker känslor hos mottagarna utan det stärker även hennes ethos, framför allt *eunoia*, då da Silva visar förståelse och sympati. Ett sådant pathosargument tyder också på en vänlig inställning mot motståndarsidan i debatten vilket kan minska klyftan mellan ”vi” och ”dem” när ”dem” plötsligt visar hänsyn. Här ser jag som lyssnare ett tydligt exempel på hur debatten kan formas

till en debattörs fördel när man bemöter en motdebattörs argument och visar förståelse inför det som sagts.

Det ska vidare tilläggas att det finns risk att da Silvas uttalade hänsyn kan uppfattas som motsägande och falsk för vissa lyssnare när hon är medveten att det måste vara hemskt för särskilda individer att Yasin är nominerad men samtidigt menar att nominering trots det är befogad. Frågan blir då hur stor förståelse vissa lyssnare anser att da Silva visar, åtminstone hur stor hänsyn hon egentligen har mot den andra sidan i debatten. Beroende på hur lyssnaren tolkar det da Silva säger kommer hennes ethos formas därefter.

Da Silvas argumentation genomsyras av välgrundade logosargument. Framför allt får jag som lyssnare argument till varför det är viktigt att skilja mellan Yasins musik och hans person då da Silva menar att det annars är blir väldigt svårt att bestämma ”var man ska dra gränsen”. Hennes explicita ståndpunkt: Grundprincipen att skilja på verk och person bör hållas, refereras, till skillnad från Mehrafzoon, inte till Sveriges Radios policy utan snarare till en övergripande samhällsprincip. Åtminstone är det så da Silvas ståndpunkt uppfattas hos mig som lyssnare. Da Silva ger välgrundade paradigmatiska argument för sin ståndpunkt: Det blir annars svårt att dra gränsen för vem som får hyllas eller inte och Det är inte P3:s roll att godkänna artisterna utanför deras musik. Det råder således inget tvivel för mig som lyssnare att da Silva anser att man ska skilja på verk och person även i Yasins fall.

3.3.3 Debattens avslutning

Efter Mehrafzoon och da Silva uttalat sig framgår det att försvarssidan använder mer logos och ethos än motståndarsidan där Azizi främst använder pathos, även om både logos och ethos används också. När ordet sedan riktas tillbaka till Azizi blir detta mönster tydligare. I denna del av analysen blir även debattens ton mer påtaglig och upplevs som laddad för mig som lyssnare. Moderator 1 säger att ”många av de unga som bor i Rinkeby de har ju röstat på Yasin och [da Silva och Mehrafzoon menar att] man ska skilja på person och deras musik, vad säger du om det??:

Nej men när jag hör diskussionen så hör jag ju att det finns en otroligt stor förmån för dessa personer som inte ↑bor här↑ i området och inte blir drabbade att kunna göra den här separationen. Men jag tror inte mammor som har förlorat sina söner eller andra som har blivit utsatta kan göra skillnad på verk och person. För det är ju en person och han gör visserligen musik, och det är i och för sig väldigt bra, men han är också med och skapar en otroligt stor otrygghet som påverkar vårt område och där kan inte jag se någon skillnad. (Azizi, 07:17)

Azizi fortsätter att argumentera med framträdande pathosargument. Det väcker starka känslor i mottagarna när Azizi återigen tar avstamp i att det finns mammor som förlorat sina söner på grund av Yasins kriminella livssituation för att sedan poängtera att det därför blir svårt för ”oss” i området att göra en separation mellan verk och person. Inte endast appellerar det till känslor som medömkan hos lyssnarna men det fungerar även som ett rationellt paradigm i lyssnarens öron. Det kan också väcka förakt mot P3 när Azizi lyfter det underförstådda i att människor som förlorat sina barn, sina söner, inte vill skilja på Yasins musik och han som person utan det är ett val som endast P3 med ”otroligt stor förmån”, då de ”inte bor här i området och inte blir drabbade”, kan göra. Enthymematisk anklagas således P3 Guld för att inte visa hänsyn eller förståelse för de som, enligt Azizi, är otrygga på grund av Yasin eftersom P3 själva inte påverkas av sitt val att nominera.

Azizis pathosargument förstärker polariseringen mellan ”vi” och ”dem” markant vilket gör debattens tongångar smått bekymmersamma för mig som lyssnare. Jag vill påstå att detta är ett av de mest framträdande ”vi” och ”dem” argumentation som Azizi fört hittills i debatten då inget är sagt mellan raderna utan Azizi uttrycker explicit och exemplifierar på vilka sätt ”dem” inte bryr sig om ”oss”.

Azizis argumentation tillåter också lyssnarna att identifiera sig med hans resonemang och han som talare eftersom många lyssnarna högst troligt delar uppfattning med Azizi om att det inte är rimligt att föräldrar och andra drabbade ska vilja hylla Yasin som artist. En sådan identifikation och likhet i åsikter kan stärka Azizis *eunoia* vilket ökar tilliten för Azizi som person i debatten. Å andra sidan kan man påstå att Azizis *eunoia* påverkas negativt av att han återigen inte visar någon särskild respekt för försvarssidan av debattens tes när han målar upp dem som onda. Det som däremot talar för att Azizis *eunoia* åtminstone stärks hos de lyssnare som delar Azizis ståndpunkter är genom sättet han fortsätter bygga upp en ”vi”-känsla, dock på bekostnad av ett ont ”dem”.

Även Azizis logosargument genomsyras av pathos. Hans paradigmatiska ståndpunkt: Endast de som inte bor i området kan göra en separation mellan verk och person, styrks av paradigmatiska resonemang som väcker starka känslor hos mottagarna: De som bor i området känner en otrygghet på grund av Yasin; De som blivit utsatta för Yasins gärningar kan inte göra skillnad på verk och person samt P3 blir inte drabbade av Yasins kriminella livssituation.

Azizis argumentation är välgrundad, däremot tycks han undvika att svara på moderatorns kommentar om att vissa medborgare i området, som Azizi menar lever i extrem otrygghet på grund av Yasin, har varit med och röstat fram rapartisten som vinnare i P3 Guld. Som lyssnare undrar man hur detta kan komma sig. Det Azizi i stället tycks göra är att använda

starka pathosargument som mellan raderna indikerar att det spelar ingen roll att det finns vissa individer från området som röstat på Yasin, för det som väger tyngre är att mammor har förlorat sina söner och många oskyldiga medborgare lever i otrygghet oavsett. Det är således de individer Azizi menar att ”vi” måste fokusera på, vilket kan stärka hans ethos då han visar empati och medömkan för de som påverkats negativt. Ett sådant resonemang går även helt emot Mehrafzools uttalande om att ”det kan vara viktigt att” ta in ”vad publiken själv också vill”.

Ordet går över till moderator 1 som åter väljer att inte djupdyka i Azizis pathosargument utan försöker föra debatten vidare och frågar ”Du som möter folk vad säger dem?”. För mig som lyssnare börjar det nu bli påtagligt att när Azizis hårda påståenden inte kommenteras är det lättare att lyssnaren upplever att det som sägs är sanning och fakta. Med det sagt innebär inte det att Azizi kommer med osanna påståenden, men faktum är att hans argumentering mot Yasin och P3 Guld är så pass allvarlig att den kräver ett gensvar för mig som lyssnare. Azizi svarar och fortsätter med att dominera med framträdande pathosargument:

Alltså ( ) ((uppgiven röst)) det är ett stort ↑skämt. Det här visar vilket gap det är mellan personer som bor i utsatta området och allmänheten, eller i andra områden. Här är en person som- nu är han ju misstänkt för liksom anstiftan till liksom ↑människorov men ↑de här grupperingarna ↑ mördar ju andra människor ( ) ((upprörd röst)) alltså det är så ofattbart, det är obegripligt att man- att det inte finns en policy kring personer som är involverade i grov kriminalitet kan ens förekomma i olika typer av prisutdelningar. Jag menar på att det borde finnas någon form av policy kring olika typer- [om man är brottsaktig-]. (Azizi, 07.51)

Vid denna tidpunkt i debatten intensifieras Azizis pathos, till stor del på grund av hans många känslouttryckningar: ”det är ett stort skämt”, ”det är så ofattbart” och ”det är obegripligt”. Känslouttryckningarna är förvisso inte rena pathosargument men de går inte att undvika att ett sådant sätt att uttrycka sig appellerar till pathos då det höjer debattens känsloläge och även lyssnarens känslomässiga engagemang. Sådana yttringar sätter också en viss ton i debatten och det är märkbart att Azizi själv påverkas av sättet han uttrycker sig. För varje känslouttryckning speglar Azizis röst mer uppgivenhet och irritation, hans *actio* blir alltså märkbart mer framträdande. Som lyssnare kan man vidare urskilja en viss intensifiering av engagemang genom sättet Azizi framför sin argumentation då han flera gånger tenderar att påbörja en mening för att sedan direkt påbörja en annan.

Argumentationen består även av tydliga pathosargument, ett som lyssnaren hört flera gånger när Azizi uttalat sig: ”de här grupperingarna mördar ju andra människor”. Det är inte särskilt besynnerligt att Azizi återkommer till detta argument eftersom det högst troligt får sin

önskvärda effekt hos lyssnarna eftersom ingen mottagare i regel anser att någon som ”mördar [...] andra människor” ska hyllas, tvärtom. Trots att det är en stark anklagelse är det också anmärkningsvärt att argumentet varken nekats eller tydligt bemötts i debatten.

Vidare växer gapet mellan ”vi” och ”dem” ytterligare när Azizi nu menar att ”de” inte endast inkluderar Sveriges Radio P3 utan också ”allmänheten” som inte bor i utsatta områden, vilket också kan skapa upprörande känslor hos lyssnarna då de antingen känner medömkan för de som bor i området eller upplever att Azizi överdriver. Det är dock mest troligt att Azizis argument stärker hans ethos, framför allt *arete* då han uppvisar god moral för de i området.

Ståndpunkten i Azizis argumentering är explicit: Det borde finnas en policy om att personer som är involverade i grov kriminalitet inte kan förekomma i olika typer av prisutdelningar. Han stöder sin ståndpunkt med paradigmatiska skäl: Dessa grupperingar mördar andra människor och Att nominera Yasin vidgar klyftan mellan människor i utsatta områden och allmänheten. Azizis återkommande paradigmatiska argumentation appellerar starkt till lyssnarnas pathos, men olikt de andra gångerna blir han nu avbruten. Det är för första gången väldigt framträdande i radiodebatten att moderatorerna inte låter någon tala till punkt. Moderator 1 syftar till Azizis ståndpunkt och avbryter med frågan ”var ska man dra gränsen i sådana fall om man har en policy?”. Märkbart är att moderator 1 åter väljer att plocka upp ett logosargument, sannolikt för att främja debattens konstruktiva utveckling. Däremot är det oundvikligt att debatten börjar bli laddad när Azizi sedan svarar med en mer uppretad och rak ton jämfört med hans tidigare röst i debatten:

((Uppretad röst)) Vad >sågs om att om man är< misstänkt för brott så ska man inte få pris? Om man är misstänkt för grova brott så ska man inte kunna bli nominerad. Det handlar inte om censur, ni kan spela hans musik hur mycket ni vill, men det måste finnas en lägstanivå ( ) vad en skattefinansierad verksamhet kan prisa för olika typer av människor. Det här är ju helt ↑absurt. (Azizi, 08.35)

Den inledande retoriska frågan ”Vad sägs om att om man är misstänkt för brott så ska man inte få pris?” skulle kunna uppfattas som en retorisk taktik för att få mig som lyssnare att stanna upp och reflektera över Azizis ståndpunkt, men snarare upplevs den som närmast otrevlig med en underliggande irriterad ton. Azizi vill inte ha svar på sin fråga utan yttrandet är ett konstaterande utformad som en retorisk fråga i syfte att väcka känslor hos mottagarna. I nästa mening svarar han även på sin fråga när han konstaterar ”Om man är misstänkt för grova brott så ska man inte kunna bli nominerad”. Azizis intensifierade *actio* bidrar till att förstärka hans pathos samt hans försök att svartmåla den andra sidan i debatten som ointelligent och på gränsen till absurd när han menar att ”det måste finnas en lägstanivå” för vad P3 nominerar.

Ett sådant argument riskerar att minska Azizis *eunoia* eftersom han inte visar någon särskild respekt för de andra debattörerna.

Det framgår också att Azizis *actio* har en mer offensiv och laddad ton i sin argumentation genom hans känslouttryck ”Det här är ju helt absurt”. Trots att det inte är ett pathosargument så sätter det oenkligen en känsloladdad ton i debatten som påverkar Azizis och lyssnarnas känslor. I samband med att Azizis *actio* intensifieras tycks inte hans logosargument vara lika starkt som tidigare, framför allt verkar hans argumentation vilja väcka irritation hos mottagarna. Ståndpunkten framgår explicit i argumentationen: Om man är misstänkt för grova brott så ska man inte kunna bli nominerad. Däremot är skäl för ståndpunkten inte lika välgrundade, hans första argument är paradigmiskt, vilket i sig indikerar att det appellerar till mottagarnas känslor: ”Det måste finnas en lägstanivå för vad en skattefinansiell verksamhet kan prisa [för] olika typer av människor”. Azizis andra skäl för sin ståndpunkt är ett entymematiskt argument som likt det paradigmiska försöker uppröra lyssnaren: Skattebetalarnas pengar går åt att prisa fel typ av människa. Azizis argumentation är mer ett angrepp mot P3 Gulds förmåga och karaktär mer än den förnuftsbaseerat stödjer ståndpunkten.

När Azizi å andra sidan menar att det måste ”finnas en lägstanivå [för] vad en skattefinansiell verksamhet kan prisa för olika typer av människor” och samtidigt argumenterar för att P3 kan spela Yasins musik ”hur mycket ni vill” kan Azizis *fronesis* och *eunoia* stärkas då det sannolikt är många lyssnare som tycker det är klokt och förnuftigt resonerat av Azizi. Azizi menar således att P3 kan spela Yasins musik, men att hylla honom i nationell public service-gala är fel, vilket många lyssnare kan tänkas hålla med om. Ett sådant resonemang må visa en viss förståelse för den andra sidan av debatten, det vill säga både för den publik som lyssnar på Yasin och även för P3 som väljer att spela hans musik, däremot gör helheten av Azizis argumentation och tonen i hur han framför det svårt för mig som lyssnare att tro på att Azizi har förståelse för hur P3 resonerar.

När ordet sedan går över till moderator 1 försöker hon bemöta Azizis starka återkommande känslargument mellan raderna, vilket uppskattas för mig som lyssnare då jag flera gånger undrat när ett bemötande av Azizis hårda argument ska ske. ”Vi ska påminna igen” börjar moderatören ”att han [Yasin] fortfarande, han är inte dömd för-”, varpå Azizi abrupt avbryter och tar över ordet ”men han har varit dömd. Han har blivit dömd massor med gånger”. Medan Azizi talar försöker moderatören också smått tala i bakgrunden vilket får debatten att upplevas som mer intensifierad. Moderatören svarar sedan på det Azizi avbröt med: ”Ja, det har han blivit för grovt vapenbrott mm” varpå Azizi utbrister ”↑Ja, exakt↑!” och fortsätter:

((Upprörd röst)) ↑Vad gör man, varför har man vapen, varför har man skarpladdade vapen?↑ Det är inte så för att gå omkring och spela in musikvideo utan det här är ju- han tillhör ett gäng och de här håller på och marknadsför sin verksamhet, och P3 och alla andra radiokanaler som spelar honom är med och marknadsför hans- hans gäng. Det här måste man få veta om att det är en helhet, det går inte att separera de här. Streampengar blandas ihop med kriminella pengar, för oss [polisen] blir det väldigt svårt att kunna beslagta för att ( ) det går ihop hela tiden. ↑I min värld↑, utifrån min roll, så är det en individ som är aktivt kriminell och begår brott och en del utav det, det är att göra musik och få in pengar på det också. (Azizi, 09.07)

Återigen inleder Azizi sin argumentation med retoriska frågor vilka påtagligt påverkar hans *actio* då Azizi upplevs ha en mer upprörd och uppeldad ton, vilket också påverkar debatten som helhet och uppfattas som mer laddad för mig som lyssnare. Trots att frågorna ”Vad gör man, varför har man vapen, varför har man skarpladdade vapen?” inte är pathosargument kan de sägas appellera till lyssnarnas pathos, delvis för att Azizi själv är märkbart enerverad, men framför allt för att de retoriska frågorna i sig argumenterar entymematisk för Azizis genomgående pathosargument om att Yasins ”verksamhet” är med och ”terroriserar andra människor”. ”Varför har man skarpladdade vapen?” är således ingen fråga Azizi vill ha svar på utan snarare vill han få lyssnarna, även de andra i debatten, att reflektera över Yasins livssituation genom att få dem och fundera på vad ”skarpladdade vapen” innebär i praktiken. Av den anledning kan de retoriska frågorna också uppfattas som logosargument då de argumenterar mellan raderna för Azizis ståndpunkt.

I huvudsak domineras sedan Azizis uttalande av välgrundade logos- och ethosargument. Som lyssnare upplever jag att tonen i debatten inte fortsätter framstå som alltför laddad när Azizi skiftar från att skapa starka känslor via sina retoriska frågor till att ge mer förnuftsgrundade argument. Argumentationens entymematiska ståndpunkt: Man kan inte skilja på Yasin som person och hans musikaliska verk, stöds av paradigmatiska skäl som: När P3 och andra radiokanaler spelar Yasins musik marknadsför de även hans kriminella gäng; Streampengar från musiken blandas ihop med kriminella pengar vilket gör det svårt för polisen att beslagta dessa och Yasin är aktivt kriminell och begår brott och en del av det är att göra musik och få in pengar på det. Lyssnaren får således multipla rationella skäl och exempel till varför det inte går att skilja på verk och person i Yasins fall vilket tycks göra debattens ton mindre laddad för mig som lyssnare. Azizis paradigmatiska argumentation stärker också hans ethos, framför allt *eunoia*, då lyssnaren med hjälp av informativa argument förstår att Azizi som polis vet vad han talar om vilket kan få dem att lättare dela samma åsikter som honom.

Härefter går debatten vidare till moderatorerna. I stället för att vidareutveckla något debattörerna tidigare sagt tar moderator 2 upp ett utomstående exempel som illustrerar den

problematik som finns i frågan om man ska skilja på verk och person. Moderator 2 lyfter exemplet där den svenska artisten Torsten Flink inte fick delta i Melodifestivalen år 2020 då Flink ”var inblandad i en pågående rättsprocess, då åtalad för olaga hot och skadegörelse. I det fallet så sa man ”nej, det passar inte, han kan inte vara med”, men här då [i Yasins fall] så är det ett annat regelverk. Vad säger du om det?” och riktar frågan till da Silva som svarar följande:

Ja, alltså det här blir ju hela tiden från fall till fall, ↑det är ju godtyckligt↑. Och jag kan absolut tänka mig att det är så att man ibland har olika syn på brott och brott. (da Silva, 11.13)

Sedan riktas liknande fråga till Mehrafzoon av moderator 1, ”du som var ordförande i P3 Guld-jury, vad tänker du om den här jämförelsen med Torsten Flink och Melodifestivalen? Hur kommer det sig att ni landade i de här olika slutsatserna?”:

Alltså, det får ju Sveriges Radios musikchef för det första svara på eftersom det är hon som har det ↑slutgiltiga säget till >varför bedömningen gjordes på Sveriges Radio< att man skulle behålla hans, alltså Yasins då, nominering [...] och det beror, även precis som Tali [da Silva] säger, det är fall till fall som avgör jag kan inte svara på hur man har- om man har jämfört och varför man har gjort skillnad. (Mehrafzoon, 11.49)

”Finns det risk att det blir godtyckligt som vi hör här?” fortsätter moderator 2:

((Osäker)) Alltså ja, jag kan inte svara på det ↑heller riktigt för att jag ( ) har inte varit involverad i någon av diskussionerna ↑egentligen. Jag har suttit i en ↑jury, jag har gjort en bedömning utifrån artisters verk och hur viktiga de har varit för publiken och sen har jag fått >ett besked från en chef som har sagt att det är godkänt<. (Mehrafzoon, 12.17)

Svaren från Mehrafzoon och da Silva är mycket intressanta för mig som lyssnare då deras yttranden plötsligt tyder på viss osäkerhet i frågan om man ska skilja på verk och person. Mehrafzoon har tidigare i debatten klart och tydligt uttalat att man måste skilja på verk och person och bland annat hänvisat till Sveriges Radio musikpolicy, och da Silva har sagt att det är en ”grundprincip” att skilja på verk och person. Gemensamt för deras argumentation för debattens tes har varit att båda uttalat att det är P3:s roll att döma en person för dess musikaliska gärning och inget annat, men nu indikerar de båda att ”grundprincipen” om att skilja på verk och person avgörs från ”fall till fall”. Helt plötsligt uppfattas ”grundprincipen” och Sveriges Radio musikpolicy som en osäker regel som både är ”godtycklig” och svår att försvara vilket minskar Mehrafzoons och da Silvas ethos avsevärt för lyssnaren. Dessutom är Mehrafzoon *actio* utmärkande i hennes uttalande då hennes tonläge och röst upplevs förändras något och tyder på att hon är väldigt osäker i det hon säger.

Varken Mehrafzoon eller da Silva för lika välgrundade logosargument som de tidigare gjort, framför allt är deras ståndpunkt inte är lika stark utan skiljer sig från deras tidigare ställningstagande: Man skiljer på verk och person från fall till fall. Trots att deras ståndpunkt uppvisar mer osäker jämfört med tidigare kan det låta rimligt i lyssnarnas öron att man skiljer på verk och person från fall till fall, å andra sidan riskerar en sådan ståndpunkt att falla platt när Mehrafzoon och da Silva helt plötsligt inte är konsekventa i sitt ställningstagande om att man måste skilja mellan artisters verk och artisten själv. Deras mer osäkra ställningstagande kan snarare få lyssnarna att ifrågasätta Mehrafzoon och da Silvas logos när deras ståndpunkt inte längre tycks stämma överens med det de tidigare sagt i debatten, vilket påverkar deras ethos negativt. Mehrafzoon står dock fortfarande fast vid att det är viktigt att lyssna på vad publiken vill och tycker är viktigt, vilket kan hjälpa hennes ethos.

När Mehrafzoon och da Silva indikerar att gränstragningen mellan verk och person alltid är ”godtycklig” och kommer bero på ”fall till fall” och ”brott och brott”, gör det att grundprincipen att skilja på verk och person inte längre är en oberoende och opartisk regel utan högst beroende av vem som avgör var man sätter gränsen. Som lyssnare ifrågasätter man ytterligare Mehrafzoons och da Silvas logos och undrar bland annat hur synen på ”brott och brott” motiveras när Yasins häktning i relation till Flinks rättsprocess objektivt bör bedömas som värre. Vilken, och framför allt vems, ”grundprincip” följer man egentligen när man skiljer på verk och person?

Vidare blir Mehrafzoons syn på eget ansvar som juryordförande framträdande för mig som lyssnare. Valet att skilja mellan Yasins musik och person läggs bland annat över på Sveriges Radios musikchef och på ”en chef som har sagt att det är godkänt” att nominera Yasin. Att som juryordförande lägga över ansvaret på andra i stället för att argumentera för sina val minskar Mehrafzoons ethos hos åhörarna. Mehrafzoon antyder att om P3 Guldjury tagit ”fel” beslut om Yasins nominering borde någon annan flaggat för det. Mellan raderna kan man som lyssnare höra en slutsats som indikerar att när ingen kritiserat beslutet att nominera Yasin så har rätt beslut tagits, vilket är ett argument som högst troligt stjälpes än hjälper Mehrafzoons ethos- och logosargumentering hos lyssnarna.

Moderator 1 tar över ordet och frågar slutligen debattens sista fråga som går till Mehrafzoon: ”Till nästa år tror du ni kommer ta med er det här resonemanget över huvud taget eller det är som det är helt enkelt?”:

Som jury och bland juryn så var vi överens. Vi har uppfyllt de- de kriterier som vi ska ↑ha gjort vårt arbete ifrån↑ och vi har också jobbat efter de stadgar som finns [...] Om stadgarna ser ut som det gjorde precis som i år, då kommer vi jobba på exakt samma sätt som vi gjort i år. Sen får vi se, det här är en speciell situation, det är en svår situation. Det är ingenting- det är inga beslut som har tagits liksom helt så ↑lättvindligt [*sic*]. ((Osäker)) Och sen hur vi kommer jobba nästa år, om ens >vi hamnar i en sån här situation igen< det får vi se då jag kan inte svara på det ↓idag. (Mehrafzoon, 12.59)

Helhetsintrycket av Mehrafzoons argumentation blir förvirrande för mig som lyssnare eftersom det är svårt att klargöra henne ståndpunkt. Dessutom uppvisar Mehrafzoon återigen en viss osäkerhet i hennes *actio*. Mehrafzoon inleder med paradigmatiska logosargument: Juryn har varit överens i nomineringen; Uppfyllt de kriterier som deras arbete kräver och Följt de stadgar som finns. Lyssnaren förstår således först varför det varit befogat att nominera Yasin i P3 Guld, vilket också blir Mehrafzoons enthymematiska ståndpunkt. Argumentationen hade kunnat stärka Mehrafzoons ethos eftersom hennes inledande logosargumentation tyder på att kloka och förnuftiga beslut har gjorts utifrån särskilda regler, däremot uppfattas Mehrafzoons helhetssvar som dubbeltydigt vilket i stället påverkar hennes ethos och logos negativt.

Först argumenterar Mehrafzoon för att ”P3 Guldjury arbetar utifrån de stadgar som finns” och ”om stadgarna ser ut som det gjorde precis som i år, då kommer vi [på P3 Guld] jobba på exakt samma sätt” nästa år. Sedan motsäger hon sig själv och säger ”hur vi kommer jobba nästa år, om ens vi hamnar i en sån här situation igen det får vi se då jag kan inte svara på det idag”. Att uttrycka två argument som tydligt motsäger varandra får mig som lyssnare att bli förvirrad och delvis kritisk mot hennes inledande ståndpunkt i debatten om att man måste skilja på verk och person så även i Yasins fall. Mehrafzoons trovärdighet sjunker och hennes ethos, och även logos, påverkas negativt när hon inte längre tycks stå fast vid samma ståndpunkt som uttrycktes i början av debatten.

Mehrafzoon menar för första gången att ”det här är en speciell situation, det är en svår situation”, vilket hon inte tidigare indikerat utan tvärtom har hon stått stark i sin ståndpunkt om att det är Sveriges Radios musikpolicy att bedöma artisters verk inget annat. Mottagarna riskerar således att avslutningsvis ifrågasätta giltigheten i Mehrafzoons argument när frågan om att skilja på verk och person avgörs ”från fall till fall” och de stadgar som finns inte nödvändigtvis är regler man fortsatt kommer följa. Som lyssnare undrar man hur man egentligen motiverar Yasins nominering i P3 Guld då Mehrafzoons argumentering inte upplevs som alltför genomtänkt.

4. Slutsatser

Syftet med uppsatsen var att studera hur *pisteis* används i en offentlig radiodebatt beroende på om debattörerna argumenterar för eller emot debattens tes, samt undersöka på vilka sätt det formar debatten. Uppsatsen ämnade också besvara frågeställningarna om hur pathosargument hindrar en konstruktiv debatt samt på vilka sätt bruket av logos- och pathosargument skiljer sig under debattens gång. Nedan redogörs först för uppsatsens resultat, vilken också diskuteras i den mån den presenteras. Därefter följer en avslutning som kortfattat summerar uppsatsen och dess mest framträdande resultat.

4.1 Resultat och diskussion

För det första visar analysens resultat att de som argumenterar för debattens tes om att man ska skilja på verk och person främst använder logosargument. Ethosargument används också i hög grad och grundar sig i huvudsak i Sveriges Radios roll som opartisk nationell public servicekanal. Vidare är det utmärkande att de som argumenterar för debattens tes väldigt sällan använder pathosargument, vilket blir fortsatt intressant med tanke på att det är svårare för mig som lyssnare att känna stark samhörighet med Mehrafzoon och da Silva jämfört med Azizi när man inte påverkas emotionellt utan snarare endast rationellt av det de säger. Frågan blir om en sådan brist på samhörighet endast är en effekt av frånvarande pathosargument?

En anledning till att Mehrafzoons argumentation domineras av logos kan vara att hon som juryordförande i P3 Guld behöver försvara valet om att nominera Yasin till musikpriset, och därmed skilja på verk och person, med hjälp av rationella och logiska resonemang snarare än med personliga känsloladdade argument. Med det sagt är det sannolikt att da Silva på liknande sätt, som också försvarar det aktiva valet att nominera Yasin, upplever att hon måste presentera sina argument på ett förnuftsmässigt och logiskt grundat sätt i syfte att övertyga lyssnarna om att det val som gjorts är välgrundat trots att det påverkar vissa individer negativt.

För det andra visar analysens resultat att Azizi, som argumenterar emot debattens tes om att man inte kan skilja på verk och person i Yasins fall, grundar sina argument i pathos. Trots att Azizi använder välgrundade logosargument och effektiva ethosargument som grundar sig i hans roll som polis är det tydligt att pathos dominerar hans argumentation. Även Azizis logosargumentation genomsyras av känslor då han i majoriteten av fall använder sig av paradigmatiska argument som har en förmåga att starkare appellera till mottagarnas känslor. Trots att man som lyssnare kan identifiera sig med Azizi tenderar hans sätt att argumentera att

både göra sig själv och debatten mer intensiv och laddad. Vilket kan indikera att mottagarna riskerar att bli mer ”förförda” av det som Azizi säger då det väcker starka känslor.

Anledningen till att Azizi främst använder pathosargument beror högst troligt på att han i grunden är upprörd över Yasins nominering då Azizi både har påverkats och sett hur andra påverkats av valet att nominera Yasin i P3 Guld. Azizi har inte heller gjort ett aktivt val som måste försvaras så som Mehrafzoon utan han vill debattera emot det val som har gjorts, det kan därmed bli lättare för lyssnarna att acceptera att Azizi är mer känslostyrd än Mehrafzoon och da Silva. Det ska vidare poängteras att Azizi är personligt involverad i frågan och representerar sig själv både som polis och individ, medan Mehrafzoon och da Silva inte nödvändigtvis argumenterar för egen räkning utan snarare för Sveriges Radio kontra Sveriges Television. Vilket ytterligare skulle motivera varför de främst använder logos medan Azizi främst använder pathosargument.

För det tredje visar analysens resultat att bruket av logos- och pathosargument skiljer sig under debattens gång. De som argumenterar med främst logosargument visar lättare osäkerhet kring sina ståndpunkter under debattens gång medan den som argumenterar med främst pathosargument snarare står starkare i sitt ställningstagande. Azizi som främst använder sig av pathosargument står lika säker i sin ståndpunkt i början som i slutet av debatten. Azizis argumentation upplevs till och med som mer självsäker i slutet av debatten då ett dominerande användande av pathosargument gör honom mer uppeldad och känslostyrd, hans *actio* blir märkbart mer och mer intensifierat, under debatten.

De debattörer vars argument däremot dominerats av logos blir snarare osäkra i sina ståndpunkter under debattens gång. Mehrafzoon, och även da Silva, uppvisar mindre självsäkerhet i sina argument desto längre debatten fortlöper. Särskilt utmärkande för detta är Mehrafzoons avslutande citat i debatten som säger ”jag kan inte svara på det idag” när det kommer till om P3 Guld kommer skilja på verk och person igen nästa år, när hon inledningsvis i debatten tydligt fastställt att Sveriges Radios musikpolicy alltid skiljer på verk och person.

Frågan är om utfallet av Mehrafzoons och da Silvas tvetydiga ståndpunkter kan härledas till deras dominerande användande av logos eller om det snarare beror på pathosargumentens frånvaro i deras argumentering. Varken Mehrafzoon eller da Silva använder pathos kontinuerligt eller utmärkande i sin argumentering och analysens resultat visar att pathosargument växer sig starkare under debattens gång. Innebär en brist på pathosargument att debattörerna lättare ”förlorar” sin ståndpunkt under debattens gång eftersom de inte *känner* för den? Vidare är frågan vad konsekvensen blir för debatten när ett dominerande användande av pathos bidrar till att en debattörs ståndpunkt upplevs som orubblig. Kan en debattör utnyttja

pathos för att uppfattas som mer övertygande och säker? Frågan är också om ett alltmer utmärkande *actio* får en debattörs argument att verka starkare eller om en debattörs pathosargument bidrar till ett mer uppeldat *actio*.

För det fjärde var min avsikt att också svara på hur pathosargument hindrar en konstruktiv debatt och av arbetets analys framgår det att pathosargument kan hindra en konstruktiv debatt på främst fyra sätt. Först och främst visar Azizis argumentation att pathos förstärker en uppdelning av ett ”vi” och ”dem”. Trots att radiodebatten i sig kan sägas vara uppdelad i ett ”vi” som nominerat Yasin och ett ”dem” som inte tycker nomineringen är befogad, framgår det att användandet av pathos ökar polariseringen mellan de två sidorna i debatten. Uppbyggnaden, och framför allt stärkandet, av ett ”vi” och ”dem” får konsekvenser för debatten som helhet då debattören tenderar att svartmåla den andra parten och dess anhängare i debatten i stället för att föra konstruktiva argument för sin ståndpunkt.

För det andra tycks pathos hindra en konstruktiv debatt då ett dominerande användande av pathosargument gör Azizi mer känslostyrd och laddad under debattens gång. Ett större engagemang behöver givetvis inte vara något negativt, däremot visar analysens resultat att Azizi, jämfört med Mehrafzoon och da Silva, är mer benägen att avbryta andra när de talar samt misskreditera sina motståndare. Allt för mycket pathos tycks således hota debattörens rationalitet och välvilja mot andra parter i debatten vilket formar debatten som helhet och vilken riktning den tar. I radiodebatten är Azizis känslomässiga engagemang visserligen inget som markant förstör för debatten, däremot visar analysen att starka pathosargument tenderar forma debattens konstruktiva ton till det sämre.

Som tredje framträdande resultat visar analysen att pathos kan hindra en konstruktiv diskussion då pathosargument blir mindre bemötta i debatten än både logos- och ethosargument. Moderatorerna vars mål är att främja och bibehålla en konstruktiv debatt väljer att inte lyfta och bemöta pathosargument i samma mån som de plockar upp debattörernas logosargument när de ställer motfrågor. Med det sagt tyder moderatorernas val att pathosargument sällan anses gynna debattens diskussion. Oavsett om moderatorerna resonerar på det sättet är det tydligt att känslostyrda argument är utmanande att bemöta och möjligen ännu svårare att fortsätta diskutera i syfte att bibehålla en konstruktiv debatt.

Som fjärde framträdande sätt som pathos kan hindra en konstruktiv debatt visar analysen att ett icke-bemötande av pathosargument blir mer påtagligt för mig som lyssnare än när logos- eller ethosargument inte bemöts eller kommenteras. En debattör kan därför tänkas utnyttja ett användande av pathosargument eftersom det ”tvingar” andra i debatten att lyfta det som sagts för att åhörarna inte ska undra varför argumentet undviks att besvaras. Vilket blir

ännu mer problematiskt då analysen indikerar att det kan vara svårt att argumentera mot och bemöta någons känslargument. Ett sådant resonemang tyder ytterligare på att pathosargument kan hindra en konstruktiv debatt samtidigt som det påvisar dess potentiella makt i offentlig debatt. Den debattör som grundar sin argumentation i pathos kan få ett försprång i en debatt eftersom dess argument delvis kan vara svåra att bemöta och diskutera vidare.

Avslutningsvis ska det tilläggas att uppsatsens resultat har sina begränsningar. Först och främst studerar arbetet en kort radiodebatt där endast tre individer deltar i debatterandet, om i stället en längre debatt eller en med fler debattörer studerats hade möjligen uppsatsens analys och resultat blivit annorlunda. Även ett annat teoretiskt perspektiv hade kunnat forma uppsatsens analys åt ett annat håll. Däremot är den valda radiodebatten på många sätt typisk för hur den här typen av debatter ser ut, därför är de sannolikt att mina resultat även kan gälla för andra debattsituationer.

4.2 Avslutning och utblick

Den offentliga debattens roll i samhällsfrågor gör den av största betydelse att studera närmare för att undersöka dess potentiella brister och specifika mönster i syfte att ständigt förbättra den. Med det sagt har den här uppsatsen med hjälp av radiodebatten från Sveriges Radio "P3 Gulds hyllning av Yasin skapar debatt" lyft fram hur *pisteis* kan användas beroende på om en debattör argumenterar för eller emot en tes, samt hur det kan forma debatten. Resultaten visar att samtliga debattörer använder alla *pisteis* men de som argumenterar för debattens tes använder övervägande logosargument, medan den som argumenterar emot debattens tes främst använder pathosargument.

Uppsatsens resultat pekar även på hur pathosargument kan hindra en konstruktiv debatt då ett dominerande användande av pathos tenderar debattören att svartmåla andra i debatten, brusa upp sig vilket både påverkar debattörens rationalitet och debattens konstruktiva ton, förstärka en uppdelning av "vi" och "dem" samt försvåra en diskussion då pathosargumenten är utmanande att bemöta. Uppsatsens resultat har också visat på vilka sätt bruket av logos- och pathosargument skiljer sig under debattens gång. Analysens resultat visar att de debattörer som främst använt logosargument tenderar att bli mer osäkra i sin ståndpunkt medan den som använt övervägande pathosargument står starkare i sitt ställningstagande och uppvisar ett allt mer uppeldat *actio*.

Det vore av intresse för vidare studier att undersöka andra former av debatter för att fördjupa förståelsen för hur användandet av *pisteis* ter sig beroende på om debattörer

argumenterar för respektive emot en tes i en debatt. Framför allt vore det av intresse att studera en debatt där debattörerna får interagera med varandra i syfte att analysera om användandet av *pisteis* ter sig likt denna uppsats resultat, det gäller även för en debatt där fler debattörer diskuterar. Dessutom vore det fortsatt intressant att undersöka hur mottagare själva tolkar användandet av *pisteis* i syfte att fördjupa förståelsen för hur debattörernas argument formar debatten.

Slutligen, en personlig kommentar som lämnar läsaren där den började. Trots att uppsatsen ämnat studera användandet av *pisteis* i den valda radiodebatten för att skapa en fördjupad förståelse för hur debattörer argumenterar för respektive emot en tes, så är materialets ämne lika värt för läsaren att reflektera vidare över:

De väsnas ofta
för att skrämman tiden in
i snabbare lunk

Felstavade liv -
skönheten kvarlever som
tatueringar.⁷⁸

---

⁷⁸ Tranströmer, "Fängelse", 373.

Käll- och litteraturförteckning

KÄLLOR

- Beckman, Frida. "Frågan om verk och person är avgörande". *Expressen*, 29/10 2021, Kultur. <https://www.expressen.se/kultur/ide/fragan-om-verk-och--person-ar-avgorande/>.
- Bergström, Gunnar. "Ett regelbrott när SR och SVT hyllade Yasin". *Aftonbladet*, 24/3 2021, Debatt. <https://www.aftonbladet.se/debatt/a/oAwMjm/ett-regelbrott-nar-sr-och-svt-hyllade-yasin>.
- Da Silva, Tali. "Yasin prisad på P3 Guld - dilemmat långt ifrån löst". *SVT Nyheter*, 20/3 2021, Kultur. <https://www.svt.se/kultur/yasin-prisad-pa-p3-guld-men-dilemmat-langt-ifran-lost>.
- Ekuriren. "Vem behöver fakta när det finns känslor?". *Ekuriren*, 18/8 2017. <https://ekuriren.se/kronikor/vem-behover-fakta-nar-det-finns-kanslor>.
- Heed, Johanna, och Moa Lindstedt. "Flera av Sveriges mest populära rappare har dömts för brott". *Sveriges Radio*, 16/11 2021. <https://sverigesradio.se/artikel/flera-av-de-mest-spelade-rapparna-har-domar>.
- Holm, Gusten. "SR fortsätter spela - men ändrar juryn på P3 Guld ". *Expressen*, 25/10 2021. <https://www.expressen.se/nyheter/sr-fortsatter-spela-men-andrar-juryn-pa-p3-guld/>.
- Källén, Matilda. "Yasin har lojala fans". *Svenska Dagbladet*, 14/7 2021, Kultur, <https://www.svd.se/yasin-har-lojala-fans>.
- Kärre, Jonathan. "Att skilja på person och verk är ett tomt mantra". *Bulletin* (blogg), 26/11 2021. <https://bulletin.nu/karre-att-skilja-pa-person-och-verk-ar-ett-tomt-mantra>.
- Lundberg Andersson, Hannes, Johan Ronge, och Arne Lapidus. "Rapparen Yasin är störst på Spotify - och häktad för mord". *Expressen*, 5/1 2020, Nyheter. <https://www.expressen.se/nyheter/krim/rapparen-yasin-byn-ar-storst-pa-spotify-och-haktad-for-mord/>.
- Magnusson, Lisa. "Hur ska folk kunna skilja på verk och person när inte Yasin själv gör det?". *Dagens Nyheter*, 1/4 2021. <https://www.dn.se/ledare/lisa-magnusson-hur-ska-folk-kunna-skilja-pa-verk-och-person-nar-inte-yasin-sjalv-gor-det/>.
- Malm, Victor. "Därför ska P3 inte plocka bort Yasin". *Expressen*, 4/1 2021, Kultur. <https://www.expressen.se/kultur/victor-malm/darfor-ska-p3-inte-plocka-bort-yasin/>.
- Prekopic, Vesna. "Den slitna uppdelningen mellan verk och person går inte längre att försvara". *Dagens Nyheter*, 25/10 2021, Kultur. <https://www.dn.se/kultur/vesna-prekopic-den-slitna-uppdelningen-mellan-verk-och-person-gar-inte-langre-att-forsvara/>.
- Svensk ordbok. "Debatt". *Svenska Akademiens ordböcker*, hämtad 26/1 2022. <https://svenska.se/so/?sok=debatt&pz=4#!>.

Sveriges Radio. ”Vad är public service”. *Sveriges Radio*, 3/12 2013.
<https://sverigesradio.se/grupp/20752>.

Studio Ett. ”P3 Gulds hyllning av Yasin skapar debatt”. *Sveriges Radio*, 22/3 2021.
<https://sverigesradio.se/artikel/p3-gulds-hyllning-av-yasin-skapar-debatt>.

Tate, Greg. ”gangsta rap”. *Encyclopedia Britannica*, 26/11 2013.
<https://www.britannica.com/art/gangsta-rap>.

Widebeck, Camilla. ”Vi blir allt mindre överens om fakta”. *Sveriges Radio*, 5/6 2017.
<https://sverigesradio.se/avsnitt/900298>.

Wedérus, Thomas. ”Därför finns inget annat val än att skilja på konstverk och konstnär”. *Dagens Nyheter*, 9/7 2021, Kultur. <https://www.dn.se/kultur/darfor-finns-inget-annat-val-an-att-skilja-pa-konstverk-och-konstnar/>.

LITTERATUR

Andersson, Oscar. ”Politikens retorik: Fredrik Reinfeldt och Stefan Löfvens retorik och svarsmetoder i Tv-sända partiledardebatter”. Kandidatuppsats, Stockholms universitet, 2016. <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:su:diva-131847>.

Aristoteles. *Retoriken*. Övers. Johanna Akujärvi, 1 uppl. Ödåkra: Retorikförlaget, 2012.

Browne, Stephen Howard. ”Close Textual Analysis: Approaches and Applications”. I *Rhetorical Criticism: perspectives in action*, (red.) Jim A. Kuypers, 63–76. Lanham, MD: Lexington Books, 2009.

Bryman, Alan. *Samhällsvetenskapliga metoder*. 2. uppl. Malmö: Liber, 2011.

Björklund, Malin. ”Försöken att övertala respektive konsten att övertyga: En retorisk argumentationsanalys av hur två landsortstidningar använder retoriken för att rikta sig till sina mottagare”. Kandidatuppsats, Högskolan i Gävle, 2009. <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:hig:diva-6670>.

Campbell, Karlyn Kohrs och Thomas R. Burkholder, *Critiques of Contemporary Rhetoric*. 2 uppl. Belmont: Wadsworth Publishing Company, 1997.

Daggfeldt, Harry. ”Hatet i jämställdhetsdebatten: En fallasianalys av en offentlig debatt”. Kandidatuppsats, Uppsala universitet, 2014. <http://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:uu:diva-219054>.

Hellspong, Lennart. *Konsten att tala: Handbok i praktisk retorik*. 3 uppl. Lund: Studentlitteratur, 2011.

Hepburn, Alexa, och Galina B. Bolden. *Transcribing for Social Research*. California: SAGE Publications, 2017. <https://dx-doi-org.ludwig.lub.lu.se/10.4135/9781473920460>.

- Jørgensen, Charlotte, Christian Kock, och Lone Rørbech. *Retorik der flytter stemmer: Hvordan man overbeviser offentlig debat*. 2 uppl. Köpenhamn: Gyldendal, 1994.
- Jørgensen, Charlotte. "Public Debate – An Act of Hostility?". *Argumentation* 12, nr. 4 (1998): 431-443.
- Kjeldsen Elmelund, Jens. *Retorik idag: introduktion till modern retorikteori*. Lund: Studentlitteratur, 2008.
- Landqvist, Mats. "Debatt i demokratins tjänst". I *Retorisk kritik: Teori och metod i retorisk analys*, (red.) Otto Fischer, Patrik Mehrens, och Jon Viklund, 87–99. Ödåkra: Retorikförlaget, 2014.
- Lindqvist, Janne. *Klassisk retorik för vår tid*. 2. uppl. Lund: Studentlitteratur, 2016.
- Roeser, Sabine. "Emotions should be in the heart of complex political debates". *Psyche*, 8/7 2020. <https://psyche.co/ideas/emotions-should-be-in-the-heart-of-complex-political-debates>.
- Sanchez Salgado, Rosa. "Emotions in European parliamentary debates: Passionate speakers or un-emotional gentlemen?". *Comparative European Politics* 19, nr. 4 (maj 2021): 509–533. <https://doi.org/10.1057/s41295-021-00244-7>.
- Tranströmer, Tomas. "Fängelse". I *Samlade dikter och prosa 1954–2004*, 372–375. Stockholm: Bonnier Pocket, 2012.
- Viklund, Jon. "Vid den politiska debattens gräns: attityd, hegemoni och frågan om volymer i den svenska invandringsdebatten". I *Retorik och läranade: kunskap – bildning – ansvar: Nordiska konferensen för retorikforskning (NKRF) 2014*, red. Anders Sigrell och Sofi Qvarnström, 211–231. Lund: Lunds universitet, 2015.
- Villata, Serena, Elena Cabrio, Imène Jraïdi, Sahbi Benlamine, Maher Chaouachi, Claude Frasson, and Fabien Gandon. "Emotions and Personality Traits in Argumentation: An Empirical Evaluation". *Argument & Computation* 8, nr. 1 (maj 2017): 61–87. <https://doi.org/10.3233/AAC-170015>.

Bilaga 1 – Transkriberingstecken

< >	Tempot i rösten saktas ned
> <	Tempot i rösten ökar
Ord–	Talaren avbröt sig själv och avslutade inte påbörjad mening
[ ]	Deltagare talar samtidigt
<u>Betonar</u>	En talare betonar ett ord
↑ord, ↑mening ↑	↑Tonhöjdsjusterar en rad ord↑ eller ett ↑ord när en talares röstvolym höjs
↓ord, ↓mening↓	↑Tonhöjdsjusterar en rad ord↑ eller ett ↑ord när en talares röstvolym sänks
(( ))	Transkriberaren kommenterar något av relevans i materialet, inkluderar skratt
( )	När det inte går att tyda det som sagts, exempelvis mummel